

(Unele cămine culturale sătești stau închise în timpul iernii)

IARNA PE ULIȚI...

— Nu te apropia prea mult, surioaro, că aici, zicea tata, doarme ursul iarna!

Biblioteca Centrală
 a
 Hunedorei 'Deva'

Desen de V. Crivăț

620756

u r z i c a

ANUL V + Nr. 1 (195) - 15 IANUARIE 1959 - 16 PAGINI - 75 RANI

Cer cuvîntul

Stenograma „Urzicii” de la ședința care ar fi fost bine să aibă loc la Atelierele regionale de reparații Nazarcea, regiunea Constanța.

Are cuvîntul M. Muscalu, directorul atelierelor, (la drept vorbind în această întreprindere numai el are cuvîntul).

MUSCALU: Dragi tovarăși, v-am convocat la această adunare fulger...

VOCEA I: (șoptit) Aoleu! Iar se lasă cu fulgere și trăznete...

MUSCALU: ... la această adunare fulger pentru a discuta unele probleme esențiale strîns legate de producția noastră. Eu îmi cunosc bine îndatoririle, și dacă vreodată am greșit, iată, vă întind o mîină...

VOCEA a II-a: Ca să-i cadă vreunul în ea! Să-i facă vînt!...

MUSCALU: ... și nu numai o mîină, vă întind ambele mîini!...

VOCEA a III-a: Vrea să-i cadă doi odată! MUSCALU: ... și plînt de elan toți laolaltă, mîină în mîină...

VOCEA I: Mîină în mîină cu inginerul șef!...

MUSCALU: Tovarăși! Vă rog! Fără înșnuări!... Ingerul-șef își cunoaște datorită!

VOCI: Păi dacă și-o cunoaște, de ce nu și-o achită?... VOCEA a II-a: Așa e! Că atelierele noastre nu au obligația să-i repare mașina proprie.

MUSCALU: Tovarăși, eu numesc asta calomnie!...

VOCEA I: Not o numim Ford sau B.M.V.

MUSCALU: Dar ce-ați pofti, mă rog, dumneavoastră? Să meargă dîtama! Inger-șef, călare?

VOCEA a II-a: Cred și eu că nu-i convine fiindcă... calul nu se poate repara în atelierele mecanice. El și-a luat 40 de cai putere, și și-a transformat atelierul nostru într-o herghelie de reparații capitale!

VOCEA a IV-a: Dumneata ca director nu se cuvine să aprobi asemenea lucruri!

MUSCALU: Pentru ce să nu aprob? Not trebuie să încurajăm mecanizarea. Doar

na-ți fi vrut să-și cumpere omul un tractor de patru locuri, decapotabil... În orice caz dumneata ridică probleme foarte importante.

VOCEA I: Să vezi că-l „rezolvă” și pe asta...

MUSCALU: ... Așadar, tovarăși, unde am rămas?

VOCEA a IV-a: Vă rog pînă una alta să-mi spuneți dacă eu am mai rămas!

MUSCALU: Ce vorbă-i asta? Persecut eu pe cineva dacă mă critică?... De ce tăceți? Răspundeți!... Dacă persecut pe vreunul, să vorbească!...

VOCI: Păi cum să vorbească dacă nu mai e aici?!

MUSCALU: La cine faceți aluzie? Vă gândiți poate la Ioan Nicolae?

VOCI: Da, săracu', ne gîndim mereu la el...

MUSCALU: Ce să fac, tovarăși? M-am inspirat din folclor: „azi aici, mîine-n Focșani”...

VOCEA a II-a: Și de atunci, și Ion Nicolae se inspiră din folclor: „tot pe drum, pe drum, pe drum”...

MUSCALU: Păi de aici l se trage: ba pe drum la București să se plîngă, ba pe drum la C.C.S. să mă reclame, tot pe drum la raion să se ziseze. Eu nu l-am angajat volajor...

VOCEA a III-a: Da, dar toate drumurile astea le-a făcut în concediul său de odihnă!...

MUSCALU: Dacă e de odihnă, să se odihnească! Să stea loculul. El nu s-a odihnit, a contravenit decî dispozitiilor în legătură cu concediile de odihnă!... Și apoi a fost vinovat. Nu a corespins în muncă, nu răspundea sarcinilor...

VOCEA I: Dar cui răspundea?

MUSCALU: Răspundea obraznic!... N-a ținut seama de funcția mea de director, mi-a dărîmat prestigiul...

VOCEA a II-a: Vi l-ați reclădit însă cu ajutorul celor 15 metri de pergamoid ai întreprinderii!...

MUSCALU: Dragi tovarăși, aceasta e o chestiune esențială pentru noi.

VOCI: Pentru noi, nu, pentru dumneavoastră.

MUSCALU: Să trecem mai departe, pînă nu mă infurii! După aceea, mă știți, întorc foaia.

VOCI: Mai bine ați întoarce foile! 30 de foi de plăcaj, pe care le-ați folosit pentru mobila personală!...

MUSCALU: Acum nu am chef să discutăm chestiuni personale.

VOCEA a II-a: Să ne explice tovarășul director, pentru ce pe Ioan Nicolae l-a îndepărtat din serviciu, înconștințindu-l ca incapabil, iar pe de altă parte l-a semnat o dovadă că-l un element capabil, conștințicios, inovator?

MUSCALU: Cum de ce? Era omul amărit fiindcă l-am concediat ca necorespunzător și m-am gîndit barem să se bucure cînd o citi dovada! Nu puteam demobiliza omul pe toată linia.

VOCEA a III-a: La fel ați procedat și cu maestrul Dumitru Constantin.

MUSCALU: Îmi fac autocritica, am lucrat șablon... Acum ce facem, tovarăși, revenim sau nu revenim la subiect?

VOCI: Revenim sau nu revenim la Dumitru Constantin?...

URZICA: Vă rog, tovarășe director, o lămurire.

MUSCALU: Mai întâi înscrie-te la cuvînt!

URZICA: Cer cuvîntul!

MUSCALU: Se respinge!

VOCI: Puterea obișnuinței!...

VOCEA I: Nu, că plăcajul și pergamoidul nu se resping!...

MUSCALU: Așadar, scumpi tovarăși, să reluăm discuțiile esențiale. Are cineva de pus întrebări? Hai, curaj! Îndrăzniți, tovarăși!... Să îndrăznească vreunul!

URZICA: Eu!

MUSCALU: Va să zică nimeni!

URZICA: O întrebare!

MUSCALU: Ce te bagă! Ia uite la ea! Știi că ai haz!...

URZICA: Ești primul care o susții!... Am totuși o nelămurire!...

MUSCALU: Sial jos. Dacă nu vrei să stai afară!

VOCI: Îl auzi, Urzicuțo? Așa ne vorbește și nouă. Bagă zizani! Intre salariați. Se ține numai de intrigi, și în vremea asta o grămadă de tractoare zac nereparate pe lîngă gard!

VOCEA a III-a: O să spună că iar s-a inspirat din folclor: „pe lîngă drum, pe lîngă gard”...

URZICA: Și cînd se vor repara?...

VOCI: ... „Dacă-n douăzeci de toamne”...

MUSCALU: Tovarăși, mie îmi plac romanțele duioase, dar să trecem la problema tractoarelor!...

VOCEA a II-a: „În rariștea de lîngă drum mai zac tractoarele și-acum...”

VOCEA I: Da! Da! Toate gospodăriile de stat, beneficiarii noștri, se plîng de calitatea reparațiilor!...

VOCEA a II-a: Așa e! Directorul a scăpat frînele din mîină!

VOCEA a III-a: Le-a scăpat și pe cele de la tractoare!

MUSCALU: Tovarăși, ridică ședința!...

VOCI: Și tractoarele stricate de pe lîngă gardurile atelierelor cine le ridică?...

MUSCALU: Eu sînt director, nu macaral... Și apoi noi ne-am adunat aici să ridicăm probleme, nu tractoare!... Nu admit să fiu criticat pe linie de tractor!...

URZICA: Tovarășe Muscalu, cer cuvîntul!

MUSCALU: Dumneata să-l ceri la „Urzica” nu aici!... Altfel știți ce te așteaptă!...

VOCI: N-o așteaptă nimic, fiindcă nu e la noi în schemă!...

MUSCALU: Tovarăși, pentru că nu se păstrează disciplina, închei ședința! Am terminat!... Am terminat!...

VOCI: Să dea Dumnezeu!...

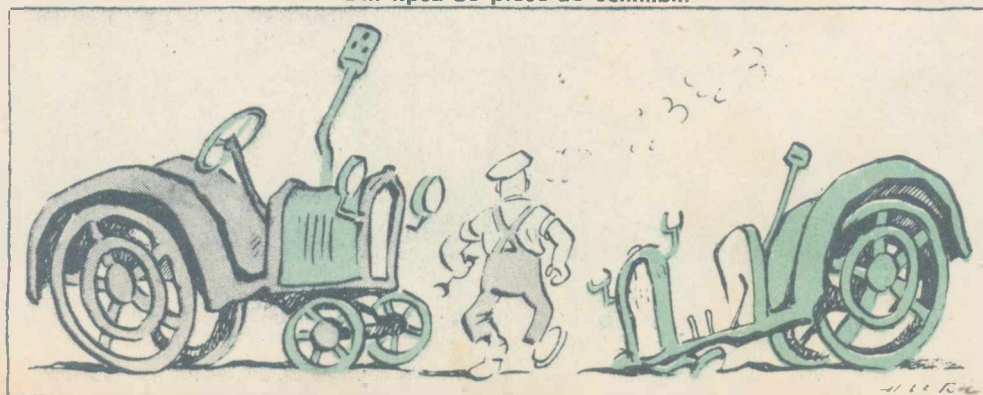
MUSCALU: Pînă o să dea Dumnezeu, o să dau eu!... Că Dumnezeu lucrează în cer și eu o să vă lucrez pe pămînt!... Facă-se voia mea!...

URZICA: Și se publică fără voia lui!...

Proasta aprovizionare cu piese de schimb și material feros a Bazei nr. 2 Cralova, împiedică executarea la timp a reparațiilor în G.A.S-urile din regiunea respectivă.

Din lipsă de piese de schimb...

...a făcut un schimb de piese...

CELKAŞ

redactor-şef al revistei de satiră și umor „Stirșel” din R. P. Bulgaria, care a vizitat de curind redacția noastră

Un foileton agreabil

— Destăinuirea nemărturisită a unui șef —

Aș vrea să vă spun, tovarăși, că eu sînt astfel plămădit de natură, încît nu-mi plac de loc lucrurile și oamenii dezagreabili. Așa în primul rînd. În al doilea rînd, caracterul meu e astfel construit încît mă face să nu iubesc decît lucrurile și oamenii plăcuți.

De acest fapt trebuie să se țină totdeauna seama cînd este vorba de mine. Și ca să nu-mi strîc buna dispoziție, la care țin foarte mult, încă de la început trebuie să vă spun că mi-e foarte agreabil cînd am de-a face cu un om plăcut. Omul plăcut are, în primul rînd, o înfățișare exterioară simpatcă. El alege întotdeauna pentru îmbrăcămîntea lui

C. CONDREA

Scrittor din R.S.S. Moldovenească

EPIGRAME

Unui pesimist

*Că oa muri, mi-a spus el mie,
Dar iată că l-au lecut
Și a murit de bucurie,
Cînd a păzut că n-a murit.*

Anunțul

*„Fumatul strict oprit” scria
Pe un anunț. Dar în odate
Era așa o fumăraie,
Că nimeni nu-l putea vedea.*

stofe cu desenuri simpatice. Cravata este legată într-un noduleț simpatc. Pantofii nu sînt scîrțite dezagreabil. Părul îl are totdeauna cu îngrijire pieptănat și n-o să-l vezi nicotdată cu barba nerasă de trei zile. Mișcările îi sînt moi și plăcute. Cînd intră în biroul meu, se inclină ușor și cu distincție. Surisul îi este foarte cordial și lasă să i se vadă în mod simpatc două rînduri de dinți albi. Din ochi i se revărsă o voluntară supunere și i se vede dorința puternică de a-ți fi agreabil. Glasul lui are un timbru foarte, foarte plăcut.

— Bună dimineața, tovarășe șef — spune el cu o extrem de potrivită modestie în expresia figurii lui. — Vă pot fi cu ceva de folos astăzi?

Și-mi devine atît de drag, încît săr de la locul meu, îl string mina cu putere și-l bat pe umăr.

— Da — spun —, fiți atît de bun și preluați în seama dumneavoastră niște lucrări mai urgente.

Și-l însărcinez pe loc să facă acele treburi și acele lucruri care mie îmi sînt foarte dezagreabile.

De pildă, lui îi revine grija să se ocupe și să stea de vorbă cu unul sau doi și citeodată, după împrejurări, cu mai mulți din acei vizitatori inoportuni, care mă chinuiesc zilnic cu diferite chestii plictisitoare. Asupra lui cade și o foarte anostă conferință la care se vor pune în discuție probleme destul de plicticoase despre mine.

— După cite îmi amintesc vă trebuie o dovadă de plată a impozitelor? — întrebă

după asta agreabilul funcționar. — Îngăduți-mi să vă scutesc de această corvoadă și să vă procur dovada chiar astăzi. Pentru mine e o nimica toată.

Cum să nu-mi fie simpatc cînd el singur îmi oferă serviciile? Îi ghicești după față că e gata să se ducă să stea la coadă pentru tine, ca să-ți cumpere roșii, sau vreun alt aliment, ori, de pildă, bilete de teatru.

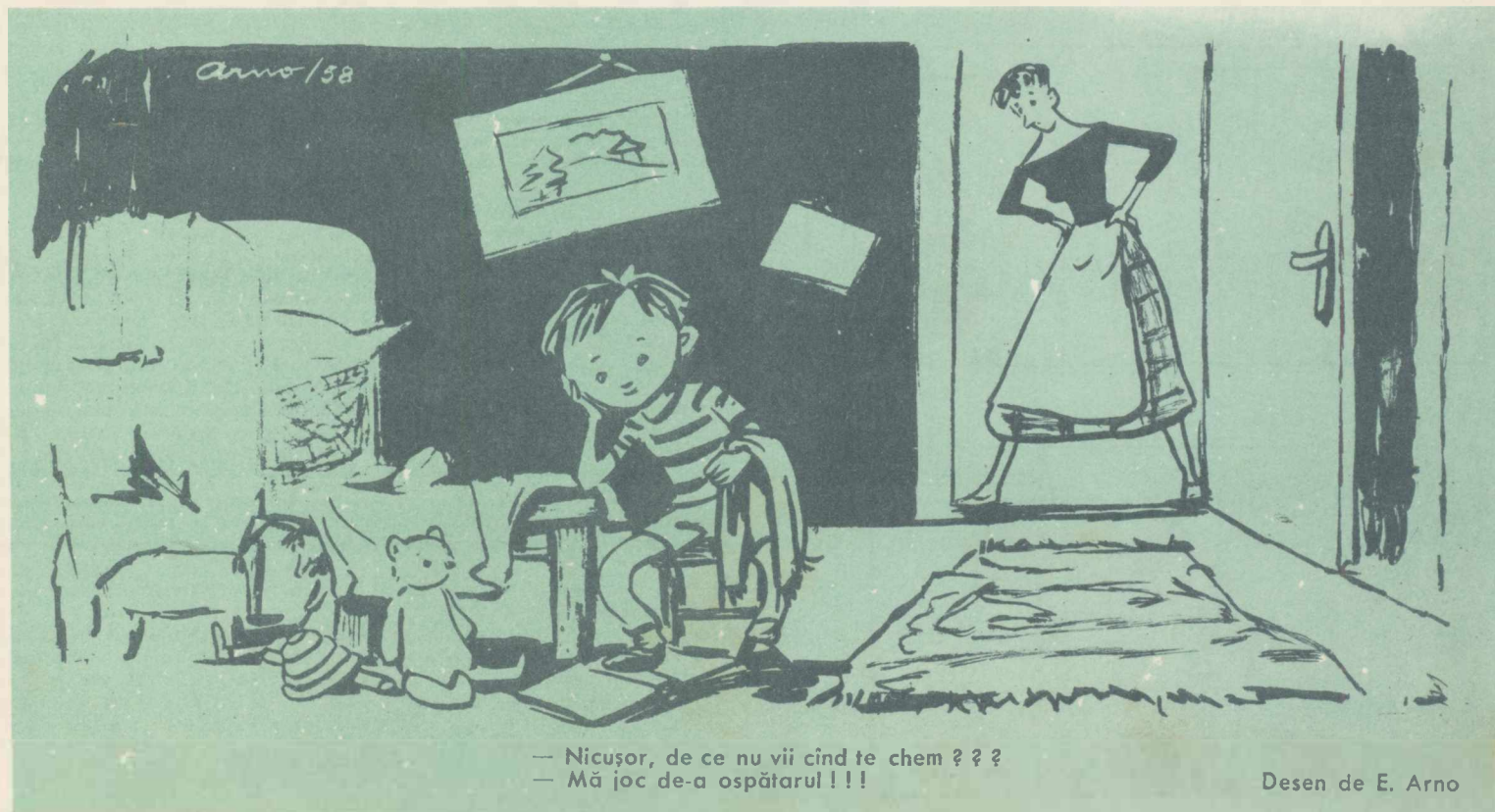
Și cum credeți că se comportă un om agreabil la o adunare, să zicem, unde s-ar ridica unele chestiuni neplăcute care mă privesc pe mine? Ce poate fi mai simpatc în această privință decît atunci cînd el se ridică revoltat și cu vocea plină de minie începe să mă apere împotriva atacurilor neplăcute?

Nu, tovarăși, nu găsesc cuvinte potrivite spre a putea descrie toate serviciile agreabile pe care mi le face omul simpatc.

Și, ca să pricepeți mai bine, să facem o mică paralelă între el și omul dezagreabil. Omul dezagreabil este în cel mai înalt grad... dar nu! Mi-e groaznic de neplăcut chiar să mă duc cu gîndul la omul dezagreabil, dar încă să mai și vorbesc despre el! Cel mai bun lucru, tovarăși, este să nu existe între noi situații neplăcute. Să lăsăm ca totul să meargă lîn și plăcut, pentru ca fiecare zi să fie pentru noi o zi agreabilă, indiferent dacă această zi este dezagreabil de cețoasă sau e însorită.

Mi-a plăcut foarte mult, tovarăși, că am putut sta de vorbă despre aceste lucruri agreabile.

CELKAŞ

— Nicușor, de ce nu vii cînd te chem ???
— Mă joc de-a ospătarul !!!

Desen de E. Arno

Un cetățean pașnic...

- Dumneata mă știi, tovarășe dragă, că nu ești responsabilul străzii de fier de alături, noi te-am ales doară, cu toate că n-am venit atunci la ședință, că m-am incurcat... de l... ca omu'... de zicea Nuți: și fără tine nu se votează? Du-te, că te cunoaște. Cine nu te cunoaște? - ești om pașnic și ai să-l bagi la apă și pe Oanță, și pe colțoasa lui, și pe Mitică șchlopu', și pe bețivul de Nae care numa' de gura Sevas-tei a cutezat să se bage... Știu, tovarășe dragă, ești grăbit, ai treabă, nu văz? Păi ce, mă crezi ageamiu? Nu degeaba am fost treizeci de ani bătuți pe muche prim-odăiaș la a 2-a! Că și președintele - al cu mustața-vrabie, care se ținea cu a lu' Stamboală, oacheșu', de l-a făcut doi miji pe veresie și a fost bairam mare că l-a prins noaptea - l-a prins aialta, roșcata, numa' în izmene de le zice pișama... când vedea că se-ntinde clânțau' la vorbă - l-o tăia scurt: „Ne-am luminat! Sanchi! Așa c-o iau de-a dreptu', mi-e milă de timpu' mneatali, ai văzut-o pe cirna? N-ai văzut-o? Și mai bine! Vine, tovarășe dragă, la mine - mă-ntorceam tocma' de la Caru' cu bere, c-a adus un *tulburel*, mamă-mamă, să dai cu șapca-n ciini - și era vopsită și pomădată și *imparfunată*. - 'Ceai că e d-alea - eu nu mă bag, ferească sfintu'. Da' așa susține toți... în fine! Și se repede: Cum ți-ai permis, zice, să vorbești afurea... pe contu' meu? Și nici una, nici alta, hodorogule, matofitule, *damblagitule*... Până la urmă m-a făcut și de *explorator*, că aș fi avut baracă de mălăi *clandenstin* în piață. O las, tovarășe dragă, să văz ce dă din ea și când închide pliscul îl zic și eu, așa, ca omu': Ce tot behăi? Și moale: zurlu! Dumneata și toți de-ai ei din stradă mă știe că sint de felu' meu om pașnic, nu-mi place ca să mă *esprim* așa să fiu zurbagiu! E, ce să-vezi? Mitică, țipă ea, vino repede, Mitică, vino că m-ofoară țilharu'! (Eu, adică) Și se arată ca din pământ Mitică! Il cunoști: are mașină de piață particulară și se poartă cu *brenton* ca să alurească rațele, că toata ziua bunăziua se ține de *prajă*. Cum de-ți *permitt* așa cu damele, zice, și se strimbă la mine. Zic: vezi-ți de treabă, dom-le Mitică, aici nu ești în *Grant* să faci coțcării ca pe

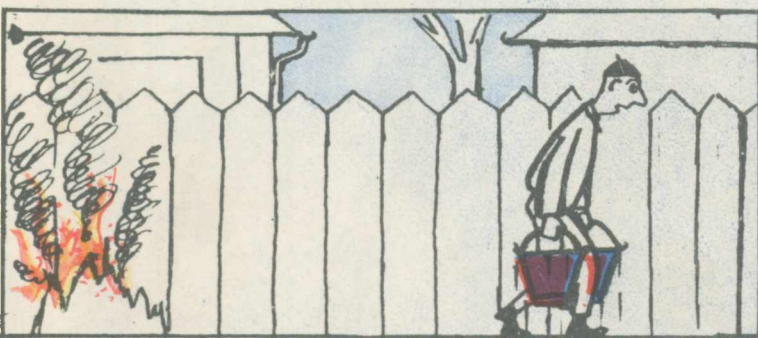
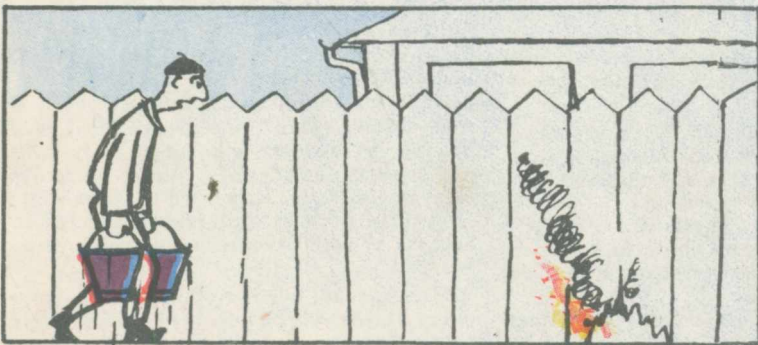

vremuri, - acu' altă făină se macină la moară! Și mi se pare - asta mi-l crucea dacă țin minte - mi se pare că l-am dat și-n mă-sa, da' nu cred! Și dau să plec. Da' Vetuța de colo! Acu' îți lei tălpă-șița? Lașule! Și Mitică îl ține hangu': După ce inegrești femela te cari? Ce s-o mai inegresc - că e neagră-tăclune din născare! zic - da' tot moale, cum mi-e felu'! Mă uit la șofer așa, din dungă, și mai spu, așa, o vorbă: *Sciri!* Da' fără gând rău. Și-l aud că mirile ceva pe nas. Atunci ce să fi făcut? - l-am ars, pardon, *una*. El se face roșu - ca morcovu' de roșu! M-ai injurat de mamă? zice. Da, zic, - prinsesem *coraj* - că de felu' meu sint un cetățean pașnic. Da, și de tată, dacă vrei să știi! Și l-am mai zis: Hoțule! Da' așa, în treacăt, că nu mă pun eu cu alde Mitică. Așa? Uite, am martori că m-ai lovit și insultat! Oanță, Sevas-to, Veto, - ați auzit? Și Oanță clătină din cap - Sevastița la fel: așa e, adică, a auzit toate!... Mă, Mitică, incerc eu cu duhul blindeții - că nu-mi place scandal! - mă, eu nu te-am lovit, mă! Ți-am ars una - așa, în treacăt. N-am nimic cu tine! Nu te lua după Vetuța asta izmenită și vopsită c-ajungi la *pirnăle*!... Cine-l izmenită și vopsită, dom-le? sare Oanță. Ne-am cam săturat de aiurelile dumitale. În fiecare seară scandal! Mai lasă cînzeaca! Mă făcea, pe dedeaparte, adică bețiv. Eu nu mă sperii de unu' c-o Oanță care pină mai an se învîrtea pe Lipscași: *balonzaidân*. Il amăgea pe romin să intre în gang și să lasă de-acolo potcovit c-o aiureală - *balonzaidân*, chîpurile.

Zic tot așa, moale, cum e felu' meu: Mă, Oanță, ți s-a făcut de Pătrunjel? Sau ai loc la Trei Cociși, cîmțir clasa-ntila? Da' să nu crezi c-am țiptat! Ferit-a sfintu'! l-am vorbit așa, *indelicat*, pîrintește: Mă, Oanță, eu nu te insult, da-ți spun ca să-ți aduci aminte: tată-tu, dumnezeu să-l țerte, a fost *caramangiu*, tot Feren-tari îl știe. Ți se vîra în buzunar și nu-l simțai. Artist, ce mai! Mă-ta, - ce să mai pomenesc de mă-ta! O pramatie! Și tu, Oanță, ești o scîrnăvie, o secătură, o bestie! Să nu care cumva să te mai bagi în ale noastre, că te pupă Mița rece! Și iar dau să plec, că nu-mi place scandalu'! Da' unde nu mi se înfige Mitică: Îți lei valed după ce ne bați și ne injuri? Eu vă bat, mă, eu vă injur? zic, - da' tot așa moale și incerc să-l împing ușor ca să-mi iau cu adevărat valed c-aveam treabă *urgentă* la „*Potcoava*” unde știam că are drojdie bună. El - de lemn Tănase. Cine să bate, mă, fac și-l pocnesc una în cap - da' nu tare - că nu port inelaru' la mine. Cu mina l-am dat, să mă bată dumnezeu dacă mint. Numa' când am văzut că nu se mișcă, l-am mai șters una - și ce să vezi? - l se înroșește nasu' - că se vede treaba, că-i slab din fire! Sărîți, se pornesc mulerile, sărîți că-l tale pe Mitică! Da' eu - de unde? că nu port șișu' decît la zile mari. Lăsați, oameni buni, scandalu' - zic - și ca să-mi fac pîrtie - o ating ușurel pe Sevas-to - da' ușurel. Nici nu știu dac-a fost palmă sau, așa, o mingiere. Văleu, m-a omorît criminalu', țipă ochioasa, și cade lată, pe trotuar. Și atunci vine și nea Tase, cîzmaru' - peticar, ce mai! - o huidumă aiurită și se dă la mine: Bine, dom-le, zice, în fiecare seară te afumi și faci bătaie? Nu ți-e rușine? Eu îl las - nu-mi place, tovarășe dragă, scandalu'! Il las să-și verse năduful - că era cu ochi și cu sprincene de partea lor - și la urmă, da' tot moale, zic: Mai intîi că minți, eu sint om pașnic, nu mă-mbăt și nu mă bat! Și-al doilea: dacă mă *afum*, m-afum din banii mă-ții? De ce mă lei așa, zice, și se zbirlește. Uite d-ajă, zic, și dacă vrei să știi ești și tu o cămilă. (Așa îl porecleau băieții) Cămilă, ai zis, eu cămilă? Da, tu! Bețivule! zice. Atunci - ce să fi făcut? l-am ars una cu bocancul drept în burtă! Și să-l fi văzut cum mi s-a întins și el fără rușine tot pe *trotal*. Și mulerile, dom-le, au pornit să zbiere, să țipe, să urle - a trezit, nebunele, toată mahalaua. Pe Vetuța - ce să fi făcut, că era mai apucată, l-am răsucit puțin, așa în treacăt, cocu'. Numa' pe Sevas-to, din greșală, am nimerit-o în ochi, de l s-a cam umflat și a scos, cică, de la *Pollnclinică* „certificat” precum că... așa și pe dincolo... aș fi bătut-o, adică, auzi? Eu care mă știi... Sta! tovarășe dragă, știu că ești ocupat... da' eu viu la mneata ca la un frate, ca la un părinte - ce mai? Să vezi ce *misa* scornită! A chemat miliția - precum că am făcut scandal cu bătaie și că asta o fac în fiecare seară, că vin beat acasă, că... da' nu vreau să te țlucă văz c-ai treabă! Vreau doar atât - că-mi spunea și Nuți: du-te, nențule, la responsabil și cere să-ți faci dreptate. - Vreau să-mi spu' mneata care mă știi că de felu' meu sint om pașnic - am s-o vîna? Să vii mneatali care, vorba aia, tmi cunoști și *măruntalii*, să vii și să spu! Ce-a-veți cu el? Ce-aveți cu el, fraților, că e - da' cine nu-l știe? - un cetățean pașnic.

Este?
Atunci?

Desen de I. Davidescu

Hatîr

- Ah, (spunea) la pieptu-mi cum aş orea s-o strîng!
Sînt că ea-mi aduce primăvara-n crîng!...
C nd o văd cum zboară lute ca săgeata,
Inimă din mine se topeste, biata...
„G ndurile, ins , groaznic mă tr m nt :
Dacă nu e mută, pentru ce nu c nt ?
Ce e drept, adesea scoate mici accente,
Melodii modeste, game inocente,
 i răspunde-n triluri c nd prin ramuri saltă
Că mă m r, s rmana, cum n-o lasă baltă!...
Să-i „formez” urechea, n-ar fi lucru greu:
Profesor de canto pot să-i flu chiar eu -
 i... ca o dov d  că m e foarte dragă
Am s ncep, de m ine, s-o  nv t să rag !

„Cine, cui anume, ti făcea hatrul?
Despre cloclirile discuta catrul!

O PERECHE DE PANTOFI

Acum trei s pt m ni - îmi pare -
mă  narmasem cu răbdare
 i printr-o u s , grea, masivă,
pătrund la o cooperativă -
de l ng  mine, mai la vale -
Parcă m-aud rob nd agale:
- Nişte pantofi orea să-mi comand
modelul  ase. - Cel din stand -
Parcă-l aud pe responsabil
(cu glas senin, z mbind afabil):
- „Sînt gata peste-o s pt min ,
 ti ti, lucru migălos, de min .”
- „Fie  i-n două s pt m ni,
numai te rog să nu m-a-m ni.”
- „Prea bine” - îmi răspunde omul -
 i-mi ia măsura - îmi face bonul.

.....
Vot să vă spun, că la soroc
m-am dus a a, la un noroc,
dar n-a fost cum m-am a teptat.
Nu, nu! nu m-a mai am nat,
că-mi spuse: - „Ave i noroc, sînt gata,
poștiți la casă, face i plata
 i să vă  n  c t mai mult”.
S mfeam în mine un tumult
ce parcă sta să-mi spargă pieptul.
Am încercat cel de pe dreptul...
era un vis. Era frumos,
din piele moale şi lucios.
At t eram de mulţumit
că-am început să-l felicit.

.....
A două zi, la încălţat,
m-a prins o criză de ficat
mal, mai să cad întins la pat.
Pantofii noi zac  i-azi pe jos!
Păcat de-apectul lor...lucios,
de visul meu  nel tor:
Sînt am ndoi pe un picior!

- Dar ce sînt fotografiile astea?
- ...Să vede i, magazinul nostru  i-a  nusu t critica clientelei  i a hotărit să aducă  i în rafturi modele prezentate de noi la „Expozi ia modei”...

S O L U T I A

Am venit ieri acasă și am adunat familia în consiliu:

- Să facem imediat o listă de toți prietenii pe care îi avem! Toți!

- Dar ce-ți trebuie? S-a auzit o voce din sinul familiei.

- Îmi trebuie! am tunat eu. Vreau să fac o primire să se ducă vestea!

Familia a îngâlbentit.

- Primire?

- Primire! Faceți lista! Să nu scape unul!

Duminică seara era la mine în casă ceva gen stadionul „23 August” la meciul cu Iugoslavia. Prietenii mei cu soțiile, cu copiii, prietenii membrilor familiei, vecinii din bloc, cunoscuții din cartier, mă rog omenire. Cite unul mai intim îmi șoptea:

- Spune-mi mă, e ziua voastră de nuntă? Ce-ți serbezi azi? Ai câștigat la Loto?

Eu tăceam. La un moment dat s-a turnat primul pahar cu vin. Cineva a strigat:

- Să vorbească gazda!

S-a făcut liniște. Eu m-am apropiat solemn de masă. Am ridicat grav paharul și am rostit:

- Dragi prieteni... să vă fie rușine!

A urmat un moment de stupeoare, apoi s-au auzit risete.

- Iar începe cu bancurile lui! făcu cineva.

- Bună! rise altul.

I-am privit crunt.

- Nu mă țin de nici un fel de bancuri! V-o spun foarte serios! Să vă fie rușine!

Liniște de mormint.

- Da! Am continuat eu. Veniți aici la mine, mâncați, beți, vă distrați, și pe urmă birfiți! Birfiți de rupeți pământul!

- Mă, băiatule... încearcă cineva.

- Nimic! tunai eu. Sinteți toți niște pușlamale! Scribe! Ticăloși! Cred că am scăpat de bătaie

un prieten din copilărie. El nu fusese la primire. M-a privit îngrijorat.

- Ce-am auzit, frate, ce-ți cu tine, ești...

- Ce vrei? I-am tăiat-o eu.

- Am venit să te văd și...

- Ieși!

A ieșit cu spatele și a luat-o la goană pe scări. În zilele următoare au mai venit să mă vadă încă vreo cîțiva amici pe care nu-i văzusem de douăzeci de ani. Toți au plecat în primele trei minute de la sostre cu aceleași indicații ca mai sus. Și, în sfârșit, după aceea n-a mai venit nimeni.

Apoi am început să cutreier prin familie. Mamei i-am amintit de o bătaie gratuită pe care mi-a tras-o cînd aveam opt ani și am plecat trîntind ușa. Mi-am vizitat unchi, mătușile, cumnații, cumnatele, verii, verișoarele, nepoții, nepoatele și peste tot am făcut ravagii. Unii dintre ei au asmuțit chiar ciinii pe mine. Am ajuns la domiciliu, seara, rupt, transpirat, dar fericit.

At casa, așezați pe scaune, în cerc, mă așteptau galbeni. Primiseră pesemne telefoane în legătură cu activitatea mea în sinul familiei. M-am așezat și eu obosit.

- Ce-ai făcut? rosti cineva. Ce se întâmplă cu tine?

- E bine! făcu eu.

- Cum e bine? Nimeni din toată familia n-o să ne mai calce în casă și nici noi n-o să mai călcăm la nimeni!

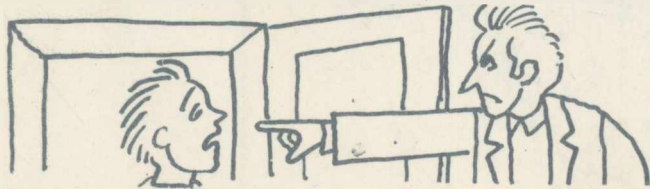
- Precis?

- Precis!

- Și nu mai ai nici un prieten, tată! se amestecă feciorul meu. Toți sint foc pe dumneata!

- Toți?

- Toți! Și Nelu, și Mihai, și Mariana, și Cici, și Aurică, și Matei, și Andrei, și Mircea, și

numai datorită faptului că mă găseam la mine acasă. Toți rămăseseră incremenți cu paharele în mînă.

- Și acum ce-ați rămas așa? rostit eu. Hai! Afară! Toată lumea afară! Vagabonzi!

S-au auzit urlete, țipete, proteste, au fost și câteva leșnuri, dar în cinci minute casa s-a golit.

Familia mă privea incremenită.

- Ce-a fost asta? spuse cineva.

- Ce-ați văzut! făcu eu.

- Bine, tată, se amestecă feciorul meu care a împlinit 16 ani și a început să albească ideile lui, îți aduni aici toți prietenii și cunoscuții ca să-ți dai afară? Aștia nici n-o să te mai cunoască!

- Nu te băga că te plesnesc! I-am repezit eu în mare formă pedagogică.

După-amiază au chemat un medic. M-a controlat din cap până în picioare.

- N-are nimic! E tun!

A doua zi, mi-a bătut la ușă

Rodica, toți! Nu ț-a rămas nici unul! Și toți vecinii din bloc se uită la noi să ne tale nu alta! Am rămas singuri!

- Mă, făcu eu, ești sigur?

- Sigur, tată! E dezastru! Ce ț-a venit?

- Am oftat.

- Ia căutați voi bine! Chiar nu mai am nici un prieten?

- Am căutat! Nimic!

- Nici în familie?

- Nici! E jale!

- Nimeni, nimeni?

- Nimeni, tată! Te-au părăsit toți!

- Sigur?

- Sigur!

M-am ridicat în picioare.

- Ei, dacă-i așa, haidă mă băiatule să ne luăm televizor!

Și trei zile după ce mi-am luat televizor a sunat cineva la ușă. O mătușă din Galați!

- Vai, dragă, bine v-am găsit! Am auzit că v-ați luat televizor!

Nu există crimă perfectă: pe aștia din provincie îi uitasem!

CICERONE CERNEGURA
Platra-Neamț

STANȚE
OPTIMISTE
DE
ANOTIMP

Primul fulg de nea solid —
alb cristal de zaharină,
prima iernii figurină
cobora spre sol timid,
mohorît
și fără chet,
cu reflexe de sidef.

Și-ajungînd din întîmplare
într-o plasmă de noroi,
s-a topit în grabă mare:
- Ceași abut cu mine, ooi,
nori nătîngi, de minte goi,
că așa plăpînd, micul,
m-ași zvrîlit din lac în puț?...
Peste mine, negricioși,
lipăie acum alene
mari gondole venetiene —
o pereche de gafoși.

Însă, oai!

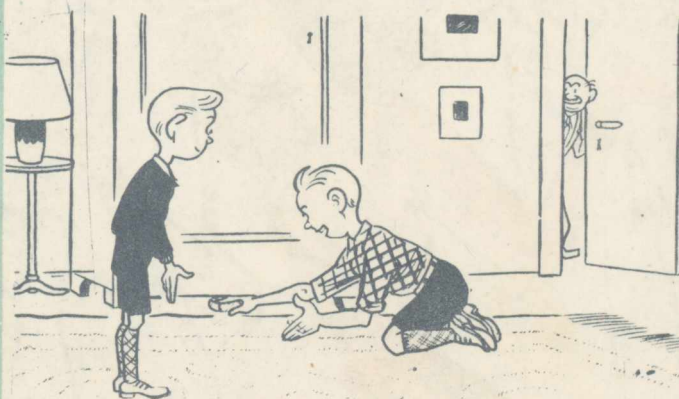
Reotriment!
Dîin de ace ca ariciul
și sfichiuitor ca biciul,
gerul a sosit urgent,
pipărat

Desen de L. Darian

CETĂȚEANUL: — Parcă e ceva greșit aici!...

PĂRINȚI „SEVERI”

— Ascunzi țigările ca să nu le găsească tatăl tău? Te ceartă?

— Ași, mi le fumează...

Desen de Fred Ghenădescu

și înțepat,
violent,
înopinat.
Din a aburilor seodă,
peste geamul solitar,
într-o clipă se releodă
crizanteme de cleștar.
Numai ochii, în delir,
și-au oprit a lor rotire
cu neliniște-n privire,
pe un fir
de hidrargir
care scade,
scade,
scade

enerpant, sub zero grade.
Ei, dar ce mai tura-oura?
N-ar fi mare teopatura
dacă doar temperatura,
numai ea ar fi scăzut.
Căci, vedeti, parcă-i făcut:
în asemenea ocazii,
profitind cu inocență
de-ale frigului inoazii,
preșlunea-n atmosferă
cu valență
austeră,
a crescut (fenomenal!)
învers proporțional . . .

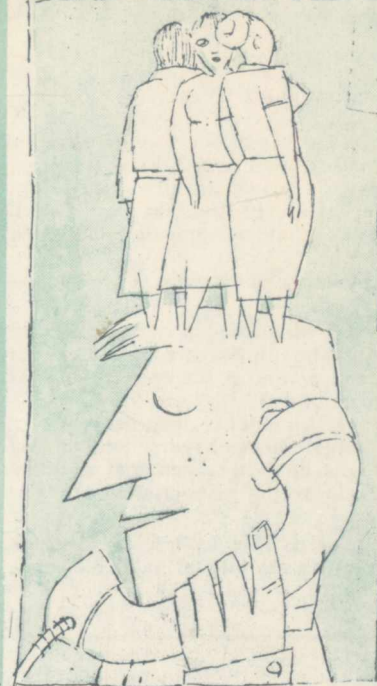
Și deodată se prăoale
cu scripiti de albă cretă,
aosalnă desuetă
dânduind pe interoale.
Obosiți apot de zburdă,
fulgii mari se cumiñesc,
așezându-se în pături
ca aluatul franțuzesc;
iar copiii prin omături
sar de mama-mămucuii,
fără multe precauții
și se bat
și se trîntesc.

Chiu și veselle mare.
Numai primul fulg de nea
ce-a căzut din întâmplare
într-o baltă, pe șosea,
zovrle tare
șipătura
cît îl poate
ține gura:
- Asta, frate,
nu-i dreptatei
voi trăiți din berechet,
pe cînd eu, înșingurețul,

ispășesc din greu păcatul
în al gheții strîns corset.
Inșă frații lui mai tîneri
le-au jurat pe sfînta Vineri
cum că nu-i nici un temel
oina să se dea pe ei:
- N-a fost numai un capriciu;
Iarna pentru ca să oie,
musai trebuia să lte
careoa de sacrificiu.

Și s-a-ncins atunci o ceartă
între fulgi - la marea artă;
pe cînd noi zîmbeam discret
socotind că-n primăoară
cînd oa oscila prin spații
morbul maril saturașii
și cînd soarele, ardent,
are să-și asmută iară
razele de foc și pară
ca un „CIF” -medicament
ungulent
și emolient,
toți nămeșii de zăpadă
or să dele faliment.

Desen de H. Guttman

- Draga mea, diseară voi întir-
zia mai mult... am atitea pe cap...

C. COSTACHE

UN I.F.E.T. CU MARAFET

(Mic roman educatio, în două capitole)

CAPITOLUL I

Tapul ispășitor

O ceață plină de mister plutea în ziua aceea pe străzile Orașului Stalin.

Era în ziua cînd Direcția silvică a regiunii Stalin (cu onoare condusă de tovarășii: director Szigmond, inginer-șef Georgescu, contabil-șef Menessy și șef al serviciului plan, Calotescu) a aprobat ilegal, pentru I.F.E.T. Orașul Stalin, alte prime în sumă de multe mii de lei.

De ce?

Mister.

Primele aprobate, (tot ilegal), pînă atunci, fac un total general de 166.000 lei.

De ce?

Mister.

Apoi restul romanului a decurs fără nici un fel de mister.

În urma reviziei efectuate de către Departamentul Silviculturii, constatîndu-se ilegalitatea acestor aprobări, întreaga sumă de 166.000 lei a fost imputată, conform legii, respectivei direcții silvice.

Dar acu' e-acu'. Să vedem, ghicesc cititorii ce a făcut Direcția silvică a regiunii Stalin?

Sînt sigur că nu ghicesc.

Să le spunem tot noi. Iată cum a fost:

La primirea imputației, Direcția silvică a regiunii Stalin a luat imediat măsura pe care a considerat-o cea mai justă: a aprobat. Îndepărtarea din serviciu a contabilului revizor Crețu Constantin de la I.F.E.T. Orașul Stalin, care... făcuse parte din comisia ce-a ordonat-o ministerul și a constatat ilegalitățile comise.

(Pe delegatul ministerului n-a putut să-l concedieze).

Cu alte cuvinte, numita direcție, știindu-se... silvică, a considerat că poate proceda... ca-n pădure.

CAPITOLUL II

Un șofer zeles

Printre fericiții salariați de la I.F.E.T. Orașul Stalin care s-au bucurat, în cursul anului expirat, de... prime „binemeritate”, s-a numărat și tovarășul Szasz B. Andrei, șofer pe autoturismul cu care s-a plimbat în cursul anului conducerea întreprinderii.

Ultima primă a fost cea mai mare: de 1.900 lei. Adică, în luna aceea, tovarășul șofer, a realizat un venit de 2671 lei. Frumoasă sumă!

Totuși, salariat conștiințios, tovarășul șofer, apreciind că - doar plimbîndu-l pe șefi - nu făcuse prea mare lucru ca să merite atitea recompense s-a gîndit, în ziua încasării ultimei prime (aceea de 1.900 lei), să facă și ceva mai deosebit.

Și a făcut.

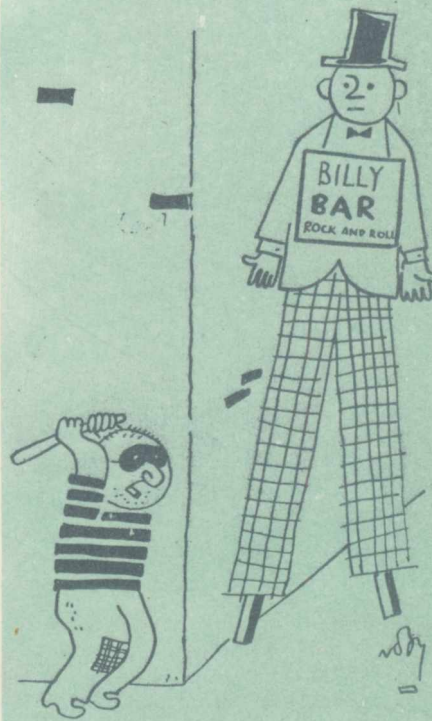
În chiar ziua încasării primei de 1.900 lei a făcut praf mașina întreprinderii, intrînd cu ea într-un camion.

Mașina firește s-a distrus. Tovarășul șofer, slavă domnului, e bine mersi, - și așteaptă să i se cumpere mai repede o altă mașină, ca să poată reincepe încasarea primelor cu care a fost obișnuit.

După care, ca toate romanele și ca toate favoritișmele, va trebui să aibă și acesta un SFÎRȘIT

(După corespondențe de la tovarășul Gh. Mosor din subredacția noastră pentru reg. Stalin)

Desen de Nobilescu

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. Timoc

- Lasă aparențele! Știu precis de la Aglaia, că e urită foc!

ÎN LUMINA FAPTELOR

Quod licet...

Recent a fost arestată la Londra doamna Mab Aheia Sayer, acuzată de a fi azvirlit și spart o sticlă de vin (goală!) în ușa casei cu nr. 10 din Downing Street, reședința oficială a primului ministru Mac Millan.

La anchetă, d-na Sayer a declarat următoarele:

„Dacă d. Mac Millan are dreptul să arunce bombe atomice care costă milioane de lire, am și eu dreptul să protestez, aruncând o sticlă de vin!”

Logica e într-adevăr ireproșabilă.

Și, totuși, d-nei Sayer, condamnată la o amendă de 2 lire, i-au fost curmate inofensivele și puțin costisitoarele experiențe.

În timp ce d. Mac Millan le continuă nestingherit pe ale sale în insulele Christmas!...

Recorduri

Revista „France Nouvelle” amintește, în numărul închinat aniversării Marii Revoluții din Octombrie, două recorduri semnificative ale presei burghize în materie de antișovietism.

Primul aparține fostului ziar francez „Le Matin” care anunța la 2 septembrie 1918: „Lenin a murit!” Aceeași știre a mai fost apoi anunțată de „Le Matin” la 13 ianuarie 1921, la 12 iunie 1922, la 19 iulie 1922 și la 31 martie 1923.

Printre „perlele” lansate de acest ziar, neînchipuit de numeroase, mai figurează și „asasinarea la Kazan (25 august 1921) a unui... cal de curse, adică a unui cal... aristocratic, pe care autoritățile roșii l-au condamnat la moarte”.

Recordul absolut, dacă se poate spune astfel, aparține însă, și în acest domeniu, după cum e și firesc, unui ziar ameri-

can, „New York Times”, care în intervalul dintre 1918 și 1920 a anunțat de nu mai puțin de 91 ori „lichidarea” tinărului stat sovietic.

Ceea ce e mai trist și mai stupid însă e că și acum, după 40 de ani de la Revoluție, această inverșunată presă burgheză antisovietică, împreună cu susținătorii ei, n-a renunțat să viseze și să lanseze cu aceeași stăruință demnă de o cauză mai bună același cal verzii, mai mult sau mai puțin „aristocrații!”...

Un fel de mixt

Marea Britanie și Statele Unite au semnat de curând un acord pentru stabilirea în insulele Bahamas (n. r. posesiune britanică) a unor stațiuni mixte pentru cercetări științifice împotriva operațiilor submarine.

Ce se înțelege prin „mixte” s-a putut afla imediat: întregul personal al stațiunilor e american!

E vorba, cum se vede, de tradiționala colaborare de tip american, pe bază de egalitate perfectă, care s-ar putea formula în acest chip: „tu pui la dispoziție terenul, iar eu... îl ocup!”

Jos sateliții!

După cum se știe, în S.U.A. se fac în prezent eforturi susținute pentru recuperarea întârzierii în domeniul sateliților. Fel de fel de planuri, soluții și sugestii circulă cu febrilitate prin presa americană, prin diferite cercuri științifice, politice etc. Intrucât însă repetatele tentative de lansare a diferitelor rachete s-au soldat cu tot atâtea eșecuri, această întârziere americană (față de sputnicul sovietic care continuă să dea ocol pământului) pare să fie destul de greu de recuperat.

În disperare de cauză, s-au lansat recent (în lipsă de sateliți!) o serie de idei care mai de care mai năstrușnice. Cea mai „tare” este aceea a senatorului republican John Marshall Butler, care, în cadrul unui interviu radiodifuzat, a oferit recent această soluție „de-a-ndoaselea” a problemei: „Aș vrea să văd forțele noastre armate doborând sputnicul sovietic. Cred că e posibil. N-avem decît să le spunem: „Voi îl lansați, noi îl doborîm”. Vom ajunge cu siguranță în scurtă vreme la o asemenea situație.

Sper că cei ce răspund de politica și propaganda noastră vor da toată atenția propunerii mele. Rusia n-are decît să-și lanseze sateliții, iar noi să-i doborîm”.

Lăsînd la o parte valoarea morală și științifică a propunerii senatorului Butler, eventuala doborîre a sateliților sovietici lasă totuși nerezolvată tocmai problema esențială: întârzierea Statelor Unite în materie de sateliți și rachete.

În afară de asta, soluția Butler mai are un mic inconvenient: senatorul a uitat să precizeze cu ce mijloace anume urmează să fie doborîți sateliții.

Poate cu ajutorul faimoaselor rachete americane cu nume sonor și lăudăros („Titan”, „Atlas”, „Jupiter”, „Vanguard”, etc.) a căror performanță de zbor abia dacă depășește, pînă una-alta, lungul nasului ingeniosului senator republican?...

Mîinile întinse

Generalul Salan, comandant superior în Algeria, a dat de curînd un ordin de zi în care glorifică faptele de arme ale trupelor franceze de represaliune. Între altele, ordinul spune: „Înaltele fapte ale forțelor de ordine sînt puțin cunoscute, dar ele se înscriu în inimile acestei populații musulmane care vine spre soldații și ofițerii noștri cu mîinile întinse”.

Ordinul generalului Salan nu precizează cu ce... calibru „sînt înscrise în inimile populației” isprăvile soldaților săi, nici ce se află în „mîinile întinse” ale „acestei populații musulmane”.

ION CĂLIMARĂ

LA NEW-YORK

Desen de Gion D. Mihail

— Și ei lansează sateliți...

Intoarcerea celui ce n-a plecat

Președintele Eisenhower a rostit în ultima vreme, după cum se știe, câteva discursuri menite să aline supărarea și spaima unor americani în legătură cu avansul luat de Uniunea Sovietică în ce privește tehnica rachetelor și a sateliților artificiali. După cit se pare, sarcina Președintelui de a dovedi că americanii continuă să fie „über alles” a fost dintre cele mai dificile, așa că nu e de mirare că argumentele servite auditorilor în chip de consolare n-au găsit răsunetul așteptat. Neputînd oferi nici o compensație imediată, sau apropiată în viitor, în legătură cu sateliții, d. Eisenhower a anunțat ascultătorilor săi ceea ce presa americană s-a grăbit să considere imediat „o răsunătoare” realizare a științei de peste ocean. E vorba de o descoperire care – spre deosebire de sateliții sovietici care continuă să se învîrtească de săptămîni și luni de zile în jurul pămîntului în chip banal și monoton – va asigura rachetelor și sateliților S.U.A., intoarcerea pe pămînt printr-o simplă apăsare pe buton. Firește, nimeni nu-și va crușa emoțiile în fața unei asemenea realizări cu adevărat impresionantă. Din păcate însă bucuria noastră unanimă și solidară cu aceea a președintelui e umbră de unele îndoieli. O, desigur, aceste îndoieli nu se referă în primul rînd la proprietatea excepțională a rachetelor americane de a reveni pe pămînt. (În această privință, presa de peste ocean n-a furnizat, mai ales în ultima vreme, un nefericit belșug de știri în legătură cu „intoarcerea” la sol atât de promptă și de timpurie a rachetelor americane abia după câteva clipe și după cîtiva metri de zbor, „intoarcere” sub forma unui „buf” asurzitor și a unor dezolante rămășițe metalice!). Îndoielile se referă mai ales la plecarea de pe pămînt a sateliților americani. Căci, dacă, după cum afirmă președintele Eisenhower, mijloacele pentru readucerea lor pe pămînt printr-o simplă apăsare pe buton sînt perfect asigurate, rămîne să se găsească butonul prin care aceștia ar putea fi convinși să se... desprindă de pămînt, să capete

înălțimea și mișcarea necesară pentru a merita numele de sateliți. În acest sens însă, după cit se pare, ar mai fi de lucru în S.U.A. Nădăjduim totuși că butonul cu pricina va fi găsit: că nerăbdarea cu care e așteptat în toată lumea sputnicul american va fi răsplătită în curînd.

Cu acest prilej, „Urzica” e silită să ceară scuze cititorilor săi pentru o informație greșită pe care le-a furnizat-o într-unul din numerele trecute. E vorba de fapt de o anumită dificultate pe care a întîmpinat-o revista noastră în a ține pasul cu ritmul amețitor al diminuărilor suferite de sateliții americani în ceea ce privește greutatea sa, stabilită inițial la 10 kg. Ultima cifră pe care a publicat-o, nu de mult „Urzica”, era 2,5 kg.

Cele mai recente știri de peste ocean, care anunță din nou iminenta lansare a sateliților americani, oferă acum altă cifră. În numele adevărului și al efortului de care par a fi în stare rachetele americane, facem și noi convenita rectificare : 1,46 kg !..

G. D.

DE-ALELOR

MICA PUBLICITATE

TEHNICIAN – cumpăr următoarele tipuri de aparate: aparat de stat, aparat polițienesc și aparat de represivitate. Aparatele care nu funcționează bine, le ung... Adresați: „Pentagon” sau oricare altă firmă geometrică, cu sau fără unghi, căci baza o stabilim noi.

BUTELII cu gaze lichificate, americane, de 500 și 1000 kg, distribuim populației engleze franco-avion. Centre de distribuție la toate aeroporturile, iar în zilele de lucru chiar deasupra Londrei.

BOMBARDIERE pentru deservirea populației chiar la domiciliu, vindem

contra-cost, contra-schimb și contra-voînțele tuturor. La ziar sub: „Mater Dolarosa”.

COMENTAT PE SCURT

Foștii generali hitleriști, criminali de război notorii, continuă să primească în taberele americane, o temelnică instrucție militară.

Asta în loc de instrucție judiciară...

* * *

În unele regiuni din Germania occidentală, dintr-o mie de muncitori, 260 sînt șomeri.

Și restul n-are de lucru...

* * *

Un mare număr de mici ferme americane se zbat în ghearele crizei.

E o criză... fermă...

* * *

Guvernul american a declarat că e gata să ajute țările semicoloniale...

Să devină coloniale.

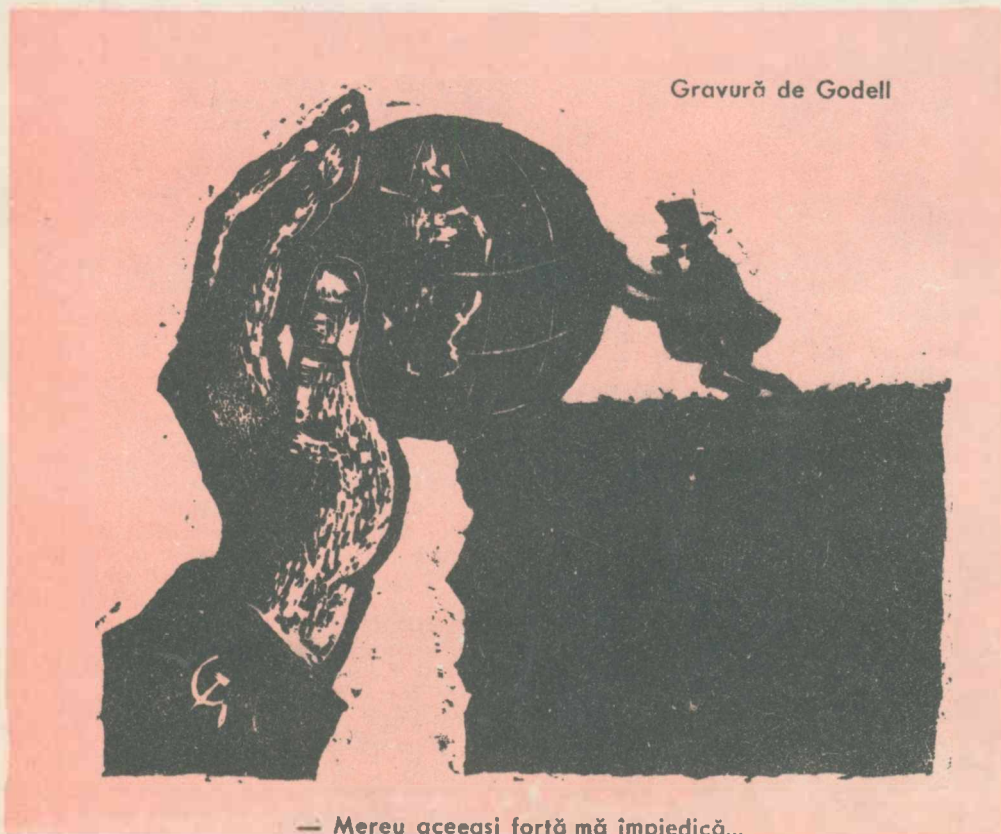
* * *

Guvernul englez e cuprins de panică deoarece pierde tot mai multe poziții în Orientul Apropiat.

Cu alte cuvinte, Orientul Apropiat devine îndepărtat!

NOU! EXTRAORDINAR! FORMIDABIL! INVENȚIE AMERICANĂ!

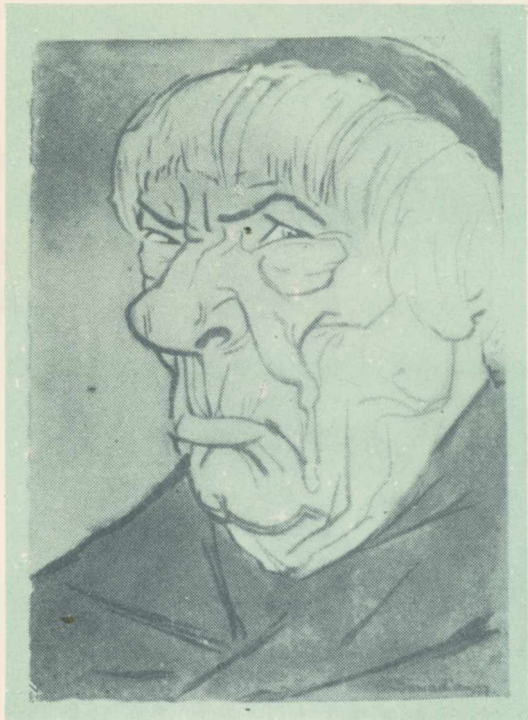
Mai tare decît sateliții lunii! Mai tare decît Sputnik I și II. Sateliții pămîntului: Cian-Kat-Și I, Li-Sin-Man II, Hussein III. Se învîrtesc în jurul orbitei noastre. Recepționează tot ce emitem: arme, ordine, specialiști, și recepționăm tot ce emit: baze, petrol, cărbune. Sateliții noștri se învîrtesc cu o viteză de 10 000 dolari pe lună. Emit pe următoarele lungimi de undă scurtă: „Vocea Americii” și „Vocea Europa Viperă”. Semnalul Morse al sateliților noștri este: trei puncte, două linii și patru cecuri.

— Mereu aceeași forță mă împiedică...

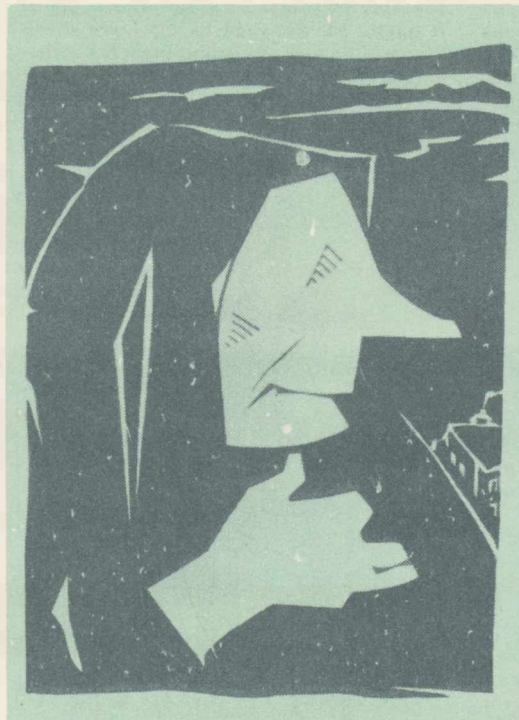
CIK DAMADIAN

Laureat al Premiului de Stat

G. Storin, în „Hanul de la Răscruce”

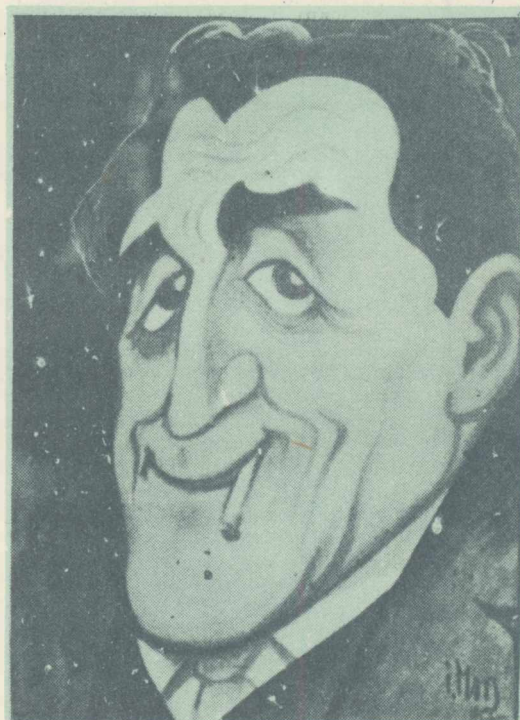
N. DRAGULESCU-DRAG

Aura Buzescu

IOSIF ROSS

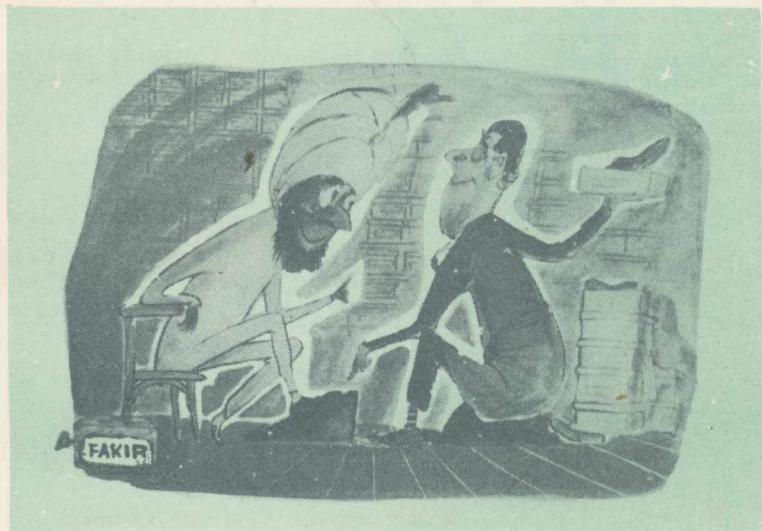
Laureat al Premiului de Stat

Zeno Vancea

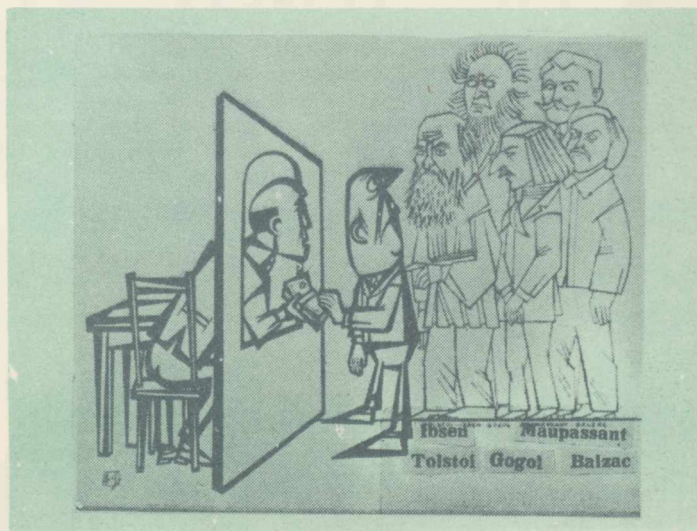
NELL COBAR

SE INTIMPLĂ

— Cum vă simțiți!
— Minunat, pantoful e plin de cuie!

BENEDICT GANESCU

Scriitorul X a venit să-și încaseze drepturile de autor

Călătorie instructivă

Tinăr studios fiind, mi-am amintit de vorba francezului care spune că tineretul se educă prin călătorii și m-am gândit să mai voiagez puțin prin țară, ca să mă instruiesc nițeluș.

Și făcînd o scurtă călătorie prin cîteva orașe, am văzut și-am aflat o sumedenie de lucruri foarte - foarte interesante.

Distrații la Turda

Locuitorii orașului Turda au pasiunea distracțiilor, fapt perfect explicabil, dat fiind că în acest oraș se află două importante localuri de distracție: un teatru de stat și o fabrică de sticlă.

O parte din cetățeni se distrează la teatru, asistînd la pîese comice, iar cetățenii care lucrează la fabrica de sticlă se distrează fabricînd sticle pentru termosuri.

Comediile jucate la teatrul de stat din Turda sînt atît de hazlii, încît spectatorii rid de se sparg, iar sticlele pe care le produce Fabrica de sticlă din Turda nici n-apucă să fie bine introduse în termosuri, că se și sparg.

Drept care, spectatorii cer teatrului să mai reprezinte comedii bune, iar cumpărătorii de termosuri cer fabricii să nu se mai producă sticle proaste.

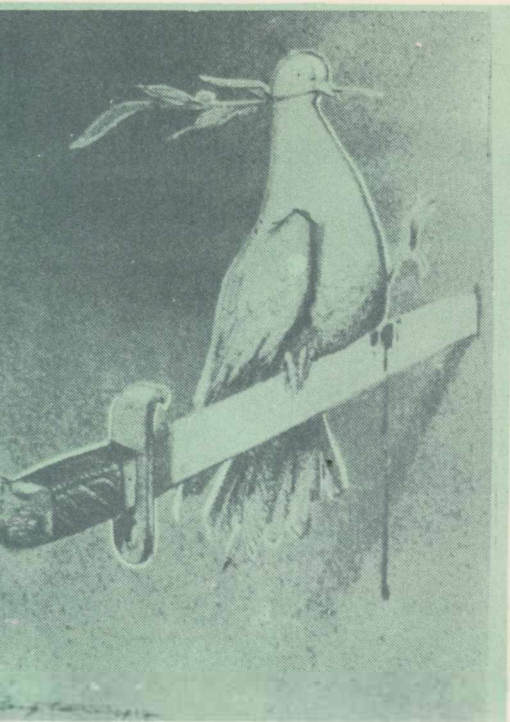
Dar în timp ce conducerea teatrului studiază propunerile spectatorilor și procedează în consecință, la fabrica de sticlă, conducerea nici nu se gîndește să dea ascultare justelor cereri ale cetățenilor (și repetatelor demersuri ale întreprinderilor din țară care fabrică termosuri) de a li se furniza sticle de termos mai bune.

Ăceste cereri și demersuri pe lingă fabrica de sticlă din Turda, continuă să fie făcute de-a surda.

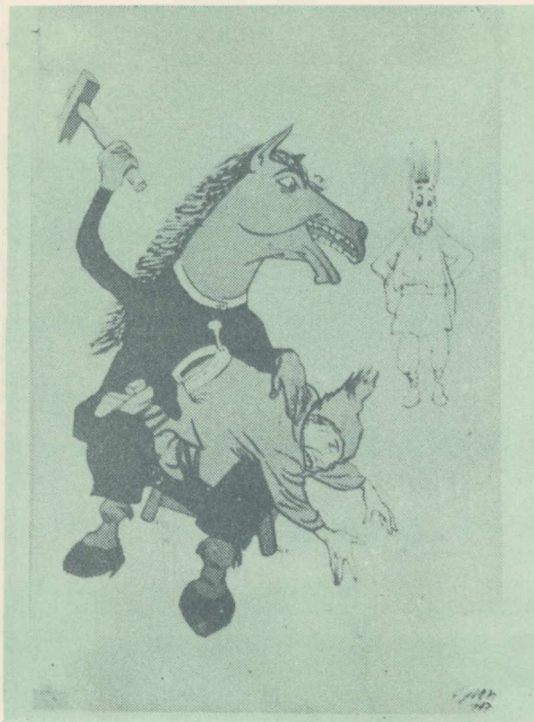
Comerț Iași - Pașcani

Două dintre localitățile din țară, de mare importanță comercială, sînt orașele Iași și Pașcani.

Ele fac, în special, comerț cu sobe. Cu sobe din acelea de gătit, confecționate din fier, care în termeni meșteșugărești se mai numesc și sobe tip cizmă.

Politica înarmărilor, bază pentru pace ?!

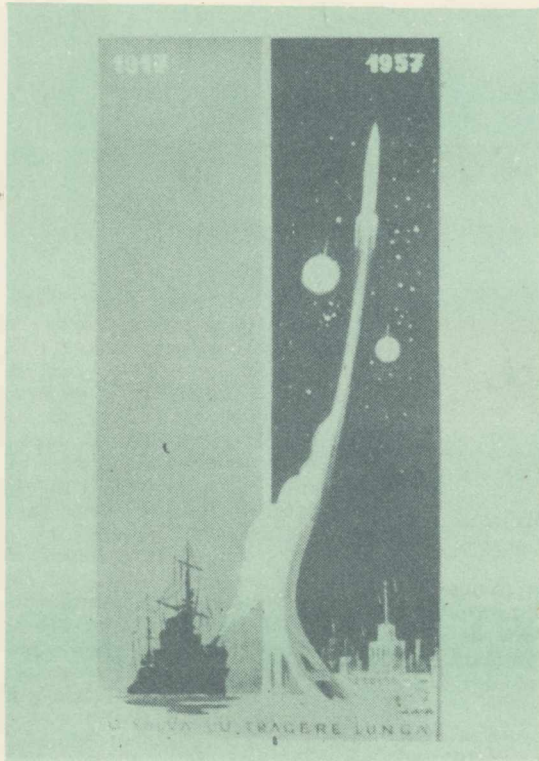
CALUL : — Vrea omul să aibă norocul cu el !

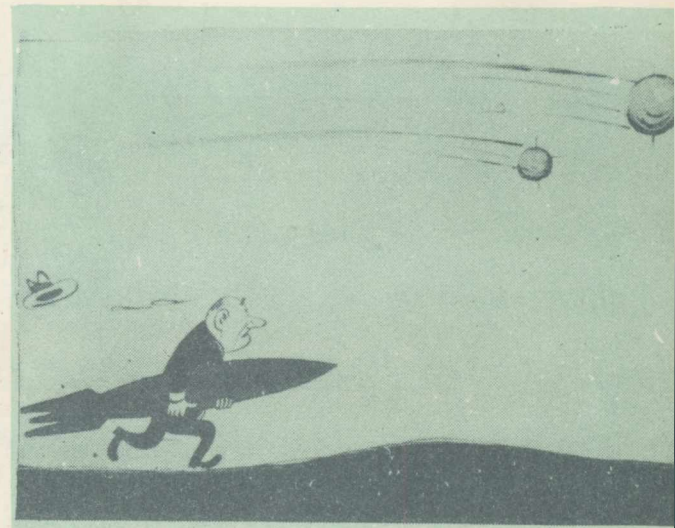
— Nu înțeleg vorba asta despre neofascism... Nu-i unul între noi !

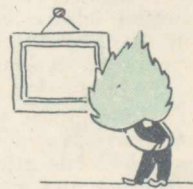
MÜNCHHAUSEN : — Și, cum vă spun, m-a primit imediat și mi-a rezolvat cererea pe loc !

O salvă cu tragere lungă

— Uf, dar greu mai este și cu întrecerea asta pașnică.

Orașele Iași și Pașcani fac comerț cu asemenea sobe, astfel: cooperativa „Ile Pintilie” din Iași furnizează magazinelor O.C.L. din Pașcani, sobe spre vânzare, iar O.C.L. Mixt Pașcani... nu le vinde. Ar vrea să le vândă, dar nu poate, fiindcă nu știe câți bani să ceară pe ele. Are în stoc, de luni de zile, 70 de asemenea sobe, dar nu le poate vinde, pentru că nu le-a fixat încă Ministerul Comerțului, prețul.

Ar fi foarte comercial dacă funcționarii din acest minister, care neglijează de atâta timp să fixeze prețul de vânzare al acestor sobe de tip cizmă, ar fi nițel... pingeliți.

Oglinzi „București”

Și mi-am încheiat călătoria cu concluzia că cei mai îngrijiți funcționari din țară se află la Direcția generală a sticlei din Mi-

nisterul Industriilor Bunurilor de Consum.

E și normal: acești tovarăși funcționari au oricând la dispoziție cîte oglinzi vor, în care să se oglindească permanent și să-și corecteze micile deranjamente. Au la dispoziție toată fabrica de oglinzi „București”.

De altfel, acesta este, fără îndoială, și motivul pentru care tovarășii funcționari de la Direcția generală a sticlei se poartă atât de amabili cu această fabrică.

Doar a apucat să-și exprime fabrica de oglinzi cererea de-a i se aloca fondurile cuvenite procurării unor motoare care îi erau neapărat necesare, că Direcția generală a sticlei i-a și alocat respectivele fonduri.

Dar degeaba. Motoare, fabrica tot nu și-a putut procura.

Cauza: o afuristă de oglindă. În timp ce tovarășul funcționar de la Direcția generală

a sticlei, cu un ochi se uita la operația de alocare ce-o făcea, cu celălalt ochi își admira înfățișarea într-o oglindă, uitând astfel să mai facă și... repartitia cuvenită cu care să poată fi obținute respectivele motoare.

Și a uitat timp de un an.

Din această cauză, producția fabricii de oglinzi „București” a suferit timp de un an, și continuă să sufere.

Atenție, să nu se spargă, în vreun birou, pe la Direcția generală a sticlei, vreo oglindă.

Ar fi semn rău. Oglindă spartă, sancțiuni înseamnă.

C. B. DEANU

(După documentări de Liza Pincu, București și corespondența primită de la O. C. L. Mixt, Pașcani)

SCHIORII

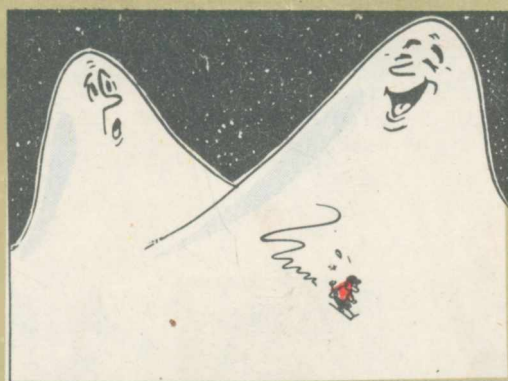
Desene de: Matty

— Pe ce pui rămășag că tot la mine vine ?

— Isprăviți cu văicărelile ! Vine instructorul...

— Ce-i cu risul ăsta pe tine !
— Mă gidilă !

— Ma-măăă !!!

ȘTEFAN HORIA

To (zece) scînduri

Acum un an, aflindu-mă la gospodăria colectivă X, președintele îmi spuse (printre altele): „Da, am avea nevoie și de un coteț pentru găinile noastre...”

Am zîmbit, amîntindu-mi de o întîmplare puțin obișnuită cu un coteț, întîmplare petrecută într-o altă colectivă, și i-am propus să i-o relatez. Iată povestirea mea...

Venise toamna. Cu rod bogat... cu zîmbete pe buzele oamenilor... ce mai încoace-încolo, o toamnă de poet optimist. Numai președintele G.A.C.-ului despre care îi povestesc părea nemulțumit de ceva. Umbra de colo-colo, măsura din ochi toate colțurile întinsel curți a gospodăriei, mormăia fără încetare; pe scurt, *ceva* nu-i dădea pace. Și, într-o bună zi, își dădu pe față năduful:

„Fraților” spuse el — podul grajdurilor nu e cel mai nimerit loc de iernat pentru cele 83 de găini ale noastre care, cînd și cînd, mai scapă bielele cite un ou. Cum să cauți oul într-un pod cu fîn, șifut fiind că nici măcar un ac nu se poate găsi în atari condiții? Propun, cu alte cuvinte, să facem un coteț! Cumpărăm niște scînduri... oameni de nădejde avem... în citeva ceasuri am și asigurat orăntăniile pentru la iarnă... și gata socoteala!”

După cum se vede, frămîntarea președintelui colectivel era pe cît de justificată, pe atît de simplă. Care gospodar n-a făcut, din citeva scînduri, un coteț pe lîngă casa lui?

Avînd deci puțină treabă la ralon, președintele trecu pe la secția agricolă și prezentă șeful și bucătica de hirtie prin care G.A.C.-ul cerea aprobare să cumpere vreo zece scînduri avîndu-se în vedere că țepușe, cuie vechi, stîngării și două trei balamale se mai găseac oricînd la casa omului.

„Pentru ce scînduri?” întrebă șeful, bănuitor. „Pentru un coteț!” spuse președintele, volos.

Fu un răspuns fatal. Căci, dacă președintele ar fi exclamat, de pildă: „Scînduri? Ia... așa... să se găsească... pentru o reparație... pentru vreo altă nevoie...” întîmplarea de mai jos probabil că n-ar fi avut loc, iar găinile ar fi ouat curînd în cuibare ca toate cuibarele, într-un coteț ca toate cotețele. Dar președintele spuse: „Scînduri? Pentru un coteț!” — și încă pe un ton volos. Astfel că șeful secției agricole se încruntă, înapole bucătica de hirtie și arătă spre o altă ușă: „La secția avicolă, te rog!” — iar președintele îl privi mirat și intră pe ușa indicată.

„Un coteț, un coteț... mormăi șeful secției avicole. Bine. Vom trimite cererea la Direcția regională Agro-Zoo!” — „Păi, tovarășe — exclamă președintele, mirosînd că lucrurile iau o întorsătură altfel

decît trebuie — nu coteț vrem noi, ci... niște scînduri... colo...” — „Aaa, vrei să întorci vorba!” spuse șeful, încruntîndu-se. Aici scrie clar: scînduri pentru coteț! Coteț pentru găini! Ce? Te sperii de unele mici formalități? Las' să vadă direcția, mai întîi, dacă aveți fonduri de investiții și pe urmă...”

Nu mult după aceea, un tovarăș din Direcția regională descinse în curtea G.A.C.-ului și, după ce se informă cu toată atenția asupra camerei unde va dormi, asupra mîncării ce i se va servi, precum și asupra vinului din regiune, renumit pînă hăt departe, îl luă de braț pe președinte și, plîmbîndu-se cu el de la un cap la altul al gospodăriei, îi spuse: „Bunul meu tovarăș, știi că aveți nevoie de un coteț! Dar să vedem: găinile există? Iar dacă există, ouă ele cu regularitate? Sau, chiar așa stînd lucrurile, sînt ouăle întotdeauna prăspete?” — „Da' cum să nu fie proaspăt un ou abia ouat?” se minună președintele. „Păi, să ne convingem! Să ne convingem! Să ne gustăm! exclamă delegatul. Altfel, mi-e teamă că treaba cu cotețul o să meargă greu!” — „Păi frate, — spuse președintele — nu coteț vrem noi să obținem. Coteț ne facem singuri, că nu e mare lucru, și nici prea multe păsări nu avem! Scînduri ne trebuie!” — „Ha! — rise delegatul. Adică... așa credeți dv. că se rezolvă o problemă avicolă? Două trei scînduri... și gata? Cotețul trebuie aprobat de Direcția Generală, pe baza unui referat întocmit de mine, pe teren. Direcția Generală studiază propunerea, referă, o repartizează D.P.I.M.C.-ului...” — „D.P.P... cum?” întrepruse președintele, amețit. — „Direcția pentru îndrumarea marilor construcții zoo...” — îl lămurî, îngăduitor, delegatul. „Da' ce nevoie au moștele noastre de D.P.P. zoo? mormăi președintele. Că iarna, uite-o, bate la ușă și pînă vine răspunsul de la D.P.P.!”

Delegatul îl mai luă o dată pe președinte de braț și începu să-i explice cu bunătate: „Dumneata nu te pricepi la găini, asta se vede de la o poștă. Păi tovarășii de la D.P.I.M.C. au anumite socoteți: Cotețul trebuie să fie aerisit... spațios... că doar și găinilor le place confortul nu? Pe urmă, cotețul trebuie să aibă acustică! Ce te faci cînd găina ouă, cotodăcește iar dumneata nu-i auzi semnalul, din cauza defectului de acustică?” — „Eu credeam că cotodăcîitul nu se aude din cauza defectului de găină, nu de acustică!” spuse președintele, amărît. — „Ei, vezi că nu știi? — strigă delegatul cu satisfacție. Pe urmă trebuie să se amenajeze boxe speciale pentru cocoși. Vrei să stea cocoși laolaltă cu găinile? E imoral! Dumneata, ca președinte de G.A.C., ar trebui să fii mult mai vigilent în...”

Cam la o săptămînă de la plecarea delegatului căzu prima ninsoare. Apoi, puțin înainte de Anul Nou, sosi și prima veste din partea delegatului regional: „Regiunea aprobat cotețul. D.P.I.M.C.-ul preluat lucrarea. Sosesc personal să iau date concrete și alte specialități de-ale colectivel. Vivat moștele!”

Delegatul, într-adevăr, sosi. Sosi împreună cu un tînar înalt și slab care se recomandă a fi din partea direcției pentru îndrumarea

ACCELERATUL-PERSONAL

Aflăm de la C.F.R. că de curind a fost pus în circulație un nou gen de trenuri, destinat a face senzație atît în lumea specialiștilor, cît și printre călătorii neînțiați. Este vorba de acceleratul-personal, o adevărată minune a secolului, care deservește linia Medgidia-Tulcea. Marele avantaj al acestui tren constă în aceea că el este în același timp și accelerat, și personal. El este accelerat atunci cînd e vorba de suplimentul pe care călătorii îl plătesc odată cu biletul, fiind în același timp personal, deoarece oprește aproape la toate stațiile și parcurge distanța indicată în 4 ore și 55 minute, adică cu două minute mai puțin decît acceleratul.

Călătorii sînt rugați pe această cale să nu confunde acceleratul-personal (Nr. 831) cu personalul-

accelerat (Nr.8104-8113), care circulă pe aceeași distanță. Personalul-accelerat este încă o inovație feroviară și se deosebește radical de cea precedentă. Personalul-accelerat nu-i nici personal, nici accelerat. Nu-i accelerat deoarece călătorii lui nu plătesc nici un fel de supliment, și nu-i personal deoarece parcurge distanța în numai 4 ore și 53 minute, adică cu două minute mai puțin decît acceleratul.

În legătură cu cele de mai sus, locuitorii din partea locului roagă organele în drept de la C.F.R. să nu pună cumva în circulație și vreun rapid-expres sau vreun expres-rapid. În cazul acesta, ei vor fi nevoiți să facă o concurență neloială căilor ferate, punînd în circulație pe itinerarul amintit un car cu boi de mare viteză.

Ptg.

ghe 3 boși

AUREL FELEA

Trei gheboși, trei nu știu cine,
Citeșitrei pecini cu mine,
Cînd îi vezi, la colț de stradă
Veșnic în cîte-o stradă :

- „Nu mă laud, dragii mei !
Zice unul dintre ei...
„S-o mai spun e de prisos :
Sînt un fel de Făt-Frumos !
Fizicul meu unic
Nu-i poți reproșa nimic !
Oare cineva nu crede ?”
- „Vai de mine, doar se vede”,
Sar cu gura avocați,
Și ceilalți doi cocoșai.

...Tot în stradă adunate,
Felurite guri căscate,
Martore la dădănate,
Sar și ele, ca din bate :
„Da, da, da ! Adevărat !
Faptul e verificat !
E așa și nu altfel !
Doar n-o spune numai el !
Trei păreri și-aceleași toate,
Sînt o unanimitate !”...

După domnul Făt-Frumos,
Cel de-al doilea ghebos
Îa cuointul : - „Ce să zic,
Lume, tare sînt voinic !
Pot să starm ca într-un clește
Nuca între două dește !
Am zis nucă ?... Am greșit !
Fring și stîncă de granit !
Rup și fierul ca pe-o sfoară !
Fac prat pietrele de moară !

Oare cineva nu crede ?”
- „Vai de mine, păt se vede !”
Strigă ca halucinat
Ceilalți doi cocoșai :
„Voinicia lui e rară !”
...Gurile căscate, iară,
Șușotînd, încep să spună :
„Da, da, da !... Nu-i o minciună !
Cînd mai mulți susțin ceoa,
Fără orobă că-i așa !”

Zice apoi celălalt :
- „Ia priviți cît sînt de-nalt !
Eu din toți sînt cel mai lung !
Pîn' la soare pot s-ajung,
Să mă vadă toată țara,
Că mi-aprind la el țigara !
Oare cineva nu crede ?”
- „Vai de mine, doar se vede.”
...Își susțin acum amicul,
„Făt-Frumosul” și „Voinicul”,
Ăstupînd și ei acum
Gurile căscate-n drum...

Și-uite-așa,
Pe strada mea,
Trei gheboși, trei nu știu cine,
Citeșitrei pecini cu mine,
Își tot în cu-ndeminare,
Ziua în amiază-mare,
Unul altuia izonul,
Ca bretea, pantalonul...
Și toți trei, cu-acest mijloc,
Deferenți și reciproc,
Menajîndu-și gheburile,
Și-aranjează treburile...

marilor construcții zoo. Tînărul se îngrozî de condițiile în care iernau găinile.

„Aici, spuse el, vom face o sistematizare. Vă trebuie un coteț gen vilă. O scăriță la intrare (știut fiind că păsărilor le place să se urce) ferestre șargi, prin care cocoșii să poată vedea dacă s-a luminat de ziua și dacă e cazul să dea deșteptarea... o instalație auxiliară de fabricat talaș pentru culbare (întrucît cercetările au demonstrat că patele înțepă și nu sînt favorabile ouărilor), așa că eu, personal, mă voi îngriji de trecerea la timp a proiectului, cotețul urmînd a fi cea mai desăvîrșită...”

Spre primăvară apăru un al treilea delegat. Acesta se recomandă „de la I.S.M.C.” și spuse : „Tovarăși, sîntem informați că gospodăria dv. a întreprins demersuri pentru construirea unui coteț sistematic pentru iernatul găinilor, fără să obțineți mai întîi aprobarea I.S.M.C.-ului prin unitatea sa D.G.M.P.C.C.S.A.C.P.D. Din păcate însă, D.G.M.P.C.C.S.A.C.P.D.-ul nu vă poate aproba cererea pentru că dv. nu îndepliniți numărul de găini reclamat de proiect. Or.M.A.-ul prin D.I.M.C.-ul său, fără aprobarea M.C.-ului prin D.G.M.P.C.C.S.A.C.P.D.-ul său nu are nici o bază legală de a întreprinde construcția, întrucît numai D.G.M.P.C.C.S.A.C.P.D.-ul poate căpăta o astfel de bază, care bază, după cum spuneam, e una din două : ori tăiați găinile, care nici măcar nu sînt prevăzute în statut, ori obțineți o autorizație specială pentru dv. în legătură cu cotețul, că altfel nu garantez de nimic și... bună ziua !”

Președintele înțelese perfect. Imediat după plecarea delegatului (scărpinîndu-se zdravăn în cap), el se adresă tovarășilor săi : „Ei, și acum, fraților, să aducem birnele acelea de la pădure”.

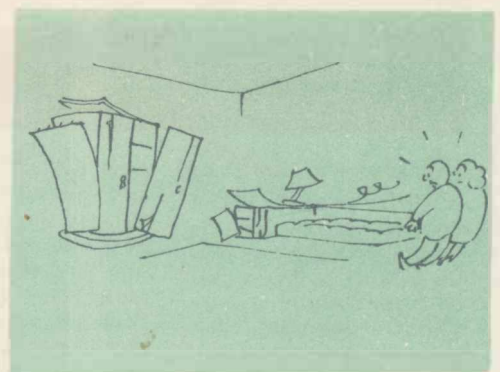
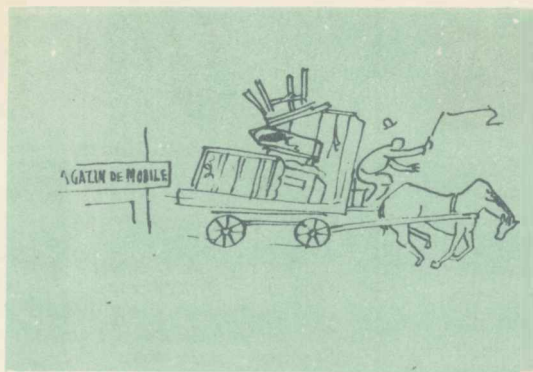
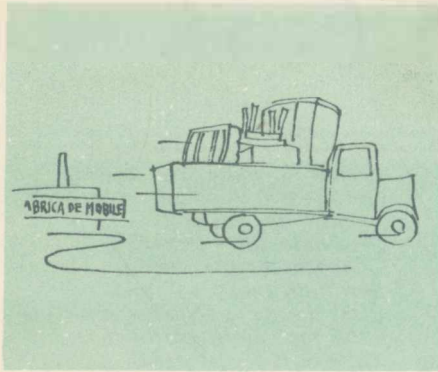
Odată cu aprilie, sostră zilele calde și frumoase, dar mai sosi și altceva : o scrisoare de la tînărul acela înalt și slab care, în ajun de An Nou, se înapoiasse de la G.A.C. cu impresii, date și alte lucruri deosebit de concrete. Scrisoarea spunea : „După ședințe prelungite cu conducerea D.G.M.P.C.C.S.A.C.P.D.-ului, care au dus la arbitrajul M.C.F.N.S.-ului, pe chestia interpretării dispozițiilor legate de sarcinile B.D.M.R.S.P.-ului din cadrul M.A.S.N.T.L.-ului, cu aplicație specială la descentralizarea lucrărilor de investiție ale G.A.C.-urilor, cu bucurie vă comunic rezolvarea problemei iernatului găinilor : trecut proiectul - trimiteți o mostră de 100 de ouă pentru calcularea dimensiunii culbarelor !”

Președintele, conștient, convocă adunarea G.A.C.-ului și, după un ceas de discuții, trimise următorul răspuns :

„Aflat cu bucurie trecut proiectul. Aflat cu și mai mare bucurie că trecut țarna. Trecut și pe lîngă cotețul făcut după puterile noastre. Dimensiunea ouălelor din culbare este exact aceea a ouălelor ce se găsesc pe piață, la București. Să ne mai scrieți. Și cînd mai poftiți pe la noi, lăsați damigeana acasă, pentru că vinul de anul trecut... trecut ! O să treacă și birocratismul ăsta ! Pînă atunci, vă salută cel ce nu vă vor uita niciodată, G.A.C. - Alfelul !”

— Afurisită pisică neagră, ne taie calea, hai înapoi...

MAT IN DOUĂ MUTĂRI

Studioul de televiziune nu-și anunță din timp programele emisiunilor

TELEVIZIUNEA SERVICIUL PROGRAME

— Alo! 05, informații speciale? N-ai putea să-mi spuneți ce film dăm astăzi?

Desen de V. Crivăț

ȘTIRILE ZILEI

Aseară s-a întâmplat un fapt foarte rar întâlnit. Din tramvaul 20, care se opriese în stația din fața Muzeului Simu, a coborât o persoană care nu a aruncat biletul pe jos, ci direct în coș. Ulterior, s-a aflat că persoana respectivă face parte din echipa națională de baschet.

***

O mamă grijulie ne-a anunțat că băiețușul ei vine acasă de la școală supărat pe motiv că lecțiile sale abundă de greșeli. Ce să mă fac? Incheie scrisoarea cititoarea noastră.

Trebuie imediat să luați măsuri în contra persoanei care rezolvă temele școlarului dv. Pe viitor dați-le unul element mai bine pregătit. Contrar, băiețușul s-ar putea să nu vrea să meargă la școală și atunci veți fi nevoită să-l duceți la cinema și dimineața.

***

Recent, un tânăr agronom ne-a făcut cu noișor că nu mai este cazul să plece la țară, deoarece, din informațiile pe care le are, a aflat că, în curând, în plin centrul orașului se va înființa un G.A.S. - magazin de desfacere.

***

Dacă suferiți de insomnie, luați cu încredere un bilet la Bujor al XII-lea, iar dacă tușiți puteți alege între „Sirocol”, „Tu-

soform”, „Codena” sau „Bromocodin”. Prețuri și ambalaje diferite. Același efect.

Contra durerilor de picioare, luați neapărat... loc!

***

Cooperativa „Dentara” execută cu conștiinciozitate proteze dentare și plombe. Exagerați de dinți numai cu materialul clientului.

***

Magazinul „Optica” a pus în vânzare lentile speciale pentru persoanele cu vederi înguste.

***

În sfârșit, o veste bună pentru gospodine! În curând Ministerul Industriei Grele va pune în vânzare ciocane automate de precizie pentru deschis borcanele de compot.

Rezultatul garantat după numai 10 lovituri... disperate!

***

Buletinul „Cicero”

Circulația pe Bulevardul 6 Martie a fost reluată. Seara, lumină cu neon. Noaptea, frig. Dimineața, matineu.

În caz de ploaie, adăpostiți imediat tunsoarea, papionul și pipa.

Între 1 decembrie și 1 aprilie se poartă fular de lână cu nodul bombat.

Pe cap păr, în picioare... mîntea!

DAN MANOLESCU

Sezisiări și rezultate

„Urzica” ajută

La sediul Trustului de explorații geologice din Chitila existau, cum se zice, unele deficiențe, printre care aceea că prin acoperișul clădirii ploua în toate etajele pînă la parter.

Incunoștințat, forul tutelar, Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei, ne-a răspuns că, în urma sezisiării „Urzicii”, luîndu-se măsurile convenite, deficiențele semnalate au fost remediate, iar acoperișul clădirii a fost refăcut în proporție de 80%.

Ne pare bine... în proporție de 80%.

„Urzica” n-a ajutat

„Urzica” n-a reușit în tot cursul anului trecut să ajute a se înțelege între ele două întreprinderi („Tehnica Tricotajelor” și „Bucuria Copiilor”) și două foruri (Departamentul Industriei ușoare și Direcția comerțului cu ridicata) într-o biată „problemă”: a truselor de traforaj-pentru copii.

Cele două întreprinderi produc (iar cele două foruri permit să se pună în comerț) truse de traforaj ale căror burghie nu sînt prevăzute și cu cite o „spirală” de rezervă, cum cer cumpărătorii. Asta e toată „problema”.

Correspondență, telefoane, tevdatură, timp de un an, între „Urzica” și numitele întreprin-

deri și foruri, - fără nici un rezultat.

Ultima „argumentare” a fost a întreprinderii „Bucuria Copiilor”: că, prin adăugirea unei spirale de rezervă, s-ar spori prețul trusei de traforaj cu... 50 de bani.

Adevărat. E o sumă care ar încărcă serios bugetul anual al unui copil.

Pe cînd, fără burghiu de rezervă, se poate prevedea că trusele de traforaj nu s-ar vor mai vinde de loc, drept care li se va face copiilor o economie totală.

Bucuria copiilor!

O scrisoare pierdută

Putem considera pierdută, ca și cum nici n-ar fi ajuns la adresă, scrisoarea prin care am semnalat Sfatului popular al regiunii Ploești unele neajunsuri din comuna Caragiale, raionul Pogoanele.

În numita comună, încă din anul 1954 s-au încasat bani de

la locuitori, prin autoîmpunere, pentru construirea unui cămin cultural - și tot în 1954 s-a hotărît și construirea unui grajd comunal. Dar pînă azi, nimic nici cămin, nici grajd.

Răspunsul sfatului, despre grajd, nici o vorbuliță, - iar despre cămin că... sezisarea noastră... nu e justă. Că pe banii rezultați din autoîmpunere, s-a reparat o sală de clasă la școala din comună și... s-a turnat fundație căminului.

Ne-am procopsit (... cum ar zice Caragiale).

Va să zică, cu cit bănet s-a adunat spre a se construi dibatamai căminul, s-a făcut abia reparația unei odăițe de școală, iar biletului cămin, în patru ani de zile, abia i s-a turnat temelii. Și... gata cu realizările culturale în comuna Caragiale.

Curat realizări și curat culturale!

DRAGĂ URZICO,

Pirjol Gheorghe a fost responsabil al cabinetului tehnic al Energo-Combinatului nr. 1 Constanța. În funcția pe care o deținea, a făcut o inovație: un aparat cu ajutorul căruia se pot câștiga 6500 lei fără nici o muncă. Aparatul e format dintr-o pirghie în formă de „mină lungă” acționat nu de un creier electronic, ci de un simplu creier de responsabil de cabinet tehnic. „Mina lungă” se întinde până în sertarele biroului, sustrage cu maximum de tehnicitate suma de lei 6500, banii întreprinderii, și apoi printr-o mișcare rapidă îl introduce în buzunarul „inovatorului”. Desigur că aparatul este prevăzut cu un ochi magic, care se uită cu atenție în toate părțile să nu fie văzut. Aparatul are și un sistem de „nepăsare magică” din partea întreprinderii, care nu acționează în nici un sens.

C. Constantinescu
str. Alex. cel Bun nr. 70
Constanța

URZICUȚO DRAGĂ,

E bine ca la sediul unei circumscripții veterinare să fie și un doctor. Cu o condiție: să fie. Fiindcă, la circumscripția veterinară din orașul nostru, șeful ei, tovarășul doctor Platoș Dumitru, mai mult nu e.

Cînd îl cauți pe la Predeal, Baciu, Timiș, - lăsînd vorbă că vine „într-o clipă” și vine... după două zile.

Locuitorii care au uneori vitele bolnave și nu-l găsesc pe doctorul veterinar sînt dispuși să creadă că nu totdeauna dînsul e plecat pentru interesele instituției.

Sîntem siguri că vitele bolnave ar dori să-l vadă, din cînd în cînd, la față.

Așa... de leac.

Ing. Ionescu Gh.

Vicepreședinte al sfatului popular orașenesc Săcele

URZICO DRAGĂ,

Eu cred că nu toți gestionarii de la toate cooperativele din satele și comunele raionului Agnita sînt pungași.

E drept, gestionarul cooperativei din satul Benești, comuna Alțina, mi-a luat chiar mie... 1 leu și 50 de bani mai mult peste prețul bocancilor pe care i-am cumpărat de la cooperativă, - dar mi-a spus că această sumă e pentru... ambalaj.

Și e adevărat, bocancii mi i-a dat neambalați - dar cîcă și alți gestionari, de la alte cooperative din raion, tot așa fac: la fiecare pereche de bocanci, ghete, pantofi sau opinci, încasează în plus cite 1 leu și 50 de bani... pentru ambalaj,

fără să dea bineînțeles nici un ambalaj. Deci treaba e cinstită, dacă așa e peste tot.

Și mă gîndesc, cu admirație, ce de bani realizează gestionarii cooperativei de mai sus în acest mod! Cu atîția bani s-ar putea procura niște ambalaj cu care ar putea fi legați, fedeleș, toți acești gestionari cinstiți.

Gherman Ion
Agnita

URZICUȚO,

Acum, da! Acum, cîa nîns, mai poate veni cineva și pe la noi prin Pașcani.

Acoperite de zăpadă, nu se mai văd gropile și noroalele de pe străzile Constantin Burcă, Republicii, Ștefan cel Mare și de pe ulițele cartierului C.F.R. cu locuințe muncitorești.

Cel mai mult se bucură desigur tovarășul Birleanu, președintele sfatului popular al orașului: a scăpat de grija pavajelor, care, fiind ascunse sub ninsoare, nu mai trebuie reparate.

Un singur lucru îl supără pe tovarășul președinte: că ninge numai pe afară, iar prin interiorul clădirilor, nu. Dacă ar ninge și în cantina salariaților sfatului popular, și ar ninge și în școala internat de pe str. Ștefan cel Mare, poate nu s-ar mai vedea neorînduiala care domnește și acolo.

Fiindcă pe toate, dragă Urzico, te bagă de seamă tovarășul președinte. Atîtea lipsuri în gospodăria orașului vede dînsul, încît - spre a se putea uita, senin și liniștit, la toate - i-ar mai trebui și vreo doi ajutoari de băgători de seamă.

Costea Zapis
Pașcani

CONSTANTIN OTTESCU

*Aștept de trei ani să apară
Un critic cu instincte rele
Să se arunce ca o fiară
Asupra persurilor mele*

*Tot umoristul în viață
A fost o dată înjurat,
Doar cel de față
Se simte pe nedrept uitat.*

*Ce? Nu mai sînt esteți de oază
Ce coborînd din sfera lor
Să oază
Că scriu umor?*

*Da, scriu umor!
Cum de nu vine
Un critic grav, intransigent,
Să dea cu toroipanu' n mine?
Ce? N-am talent?*

*Că doar eu nu sînt „scriitor”
Ca să se teamă, nu, vezi bine!
Din contră, eu compun umor
Ce n-au cu mine?*

*Aștept s-aud că stîl oulgar,
Neșlefuit și fără stil,
Că versul mi-l
Compun în mod neliterar.*

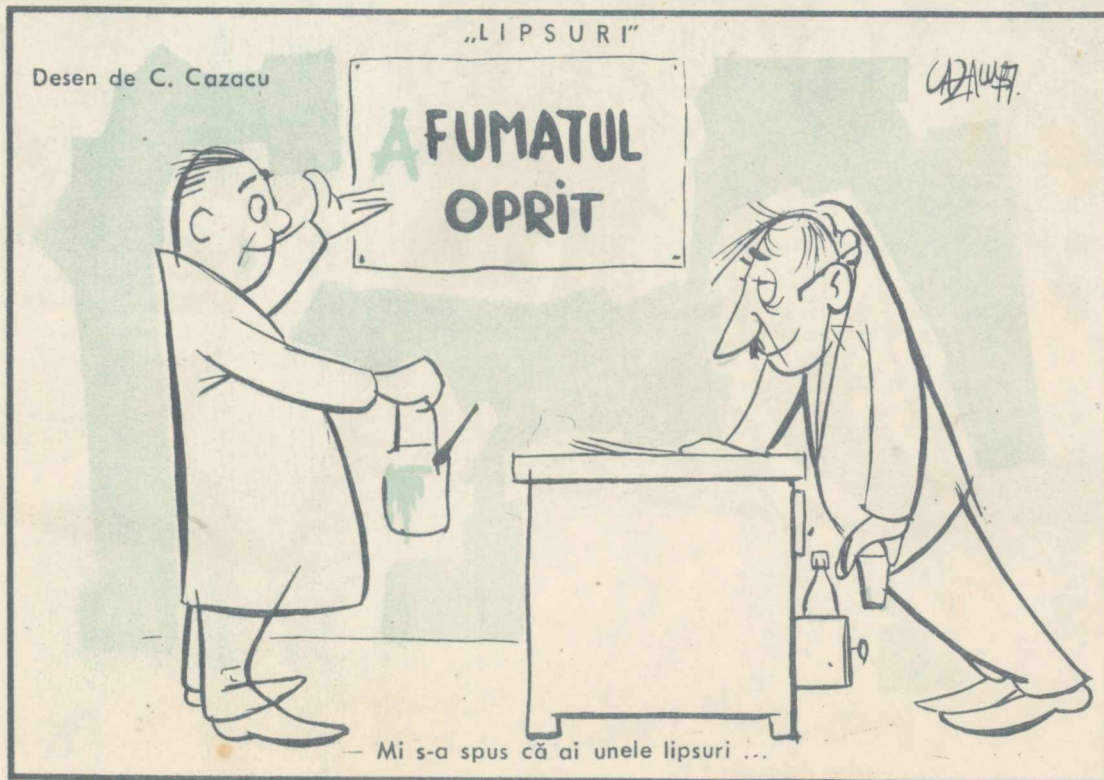
*Că hazul pentru un artist
E-un scop facil, total minor,
Și că de ce, în fond, insist
Să scriu umor?*

*Că numai lacrima e cea
Ce se transformă în diamante,
Că risul nu produce cea
Produs un Dante.*

*Și că Cervantes e un ins
Iolit în mod întîmplător
Și că de fapt nu dinadins
Avea umor...*

*Aș vrea să-mi faci tărăboi
Un tînăr corber realist
Să mă arunce la gunoi
Dar să se vadă că exist.*

*Iar dacă n-oi găsi în jur
Vre-un critic
(chiar și anonim)
Vol fi silit să mă înjur
Eu singur sub pseudonim.*

- Mi s-a spus că ai unele lipsuri ...

„URZICA“

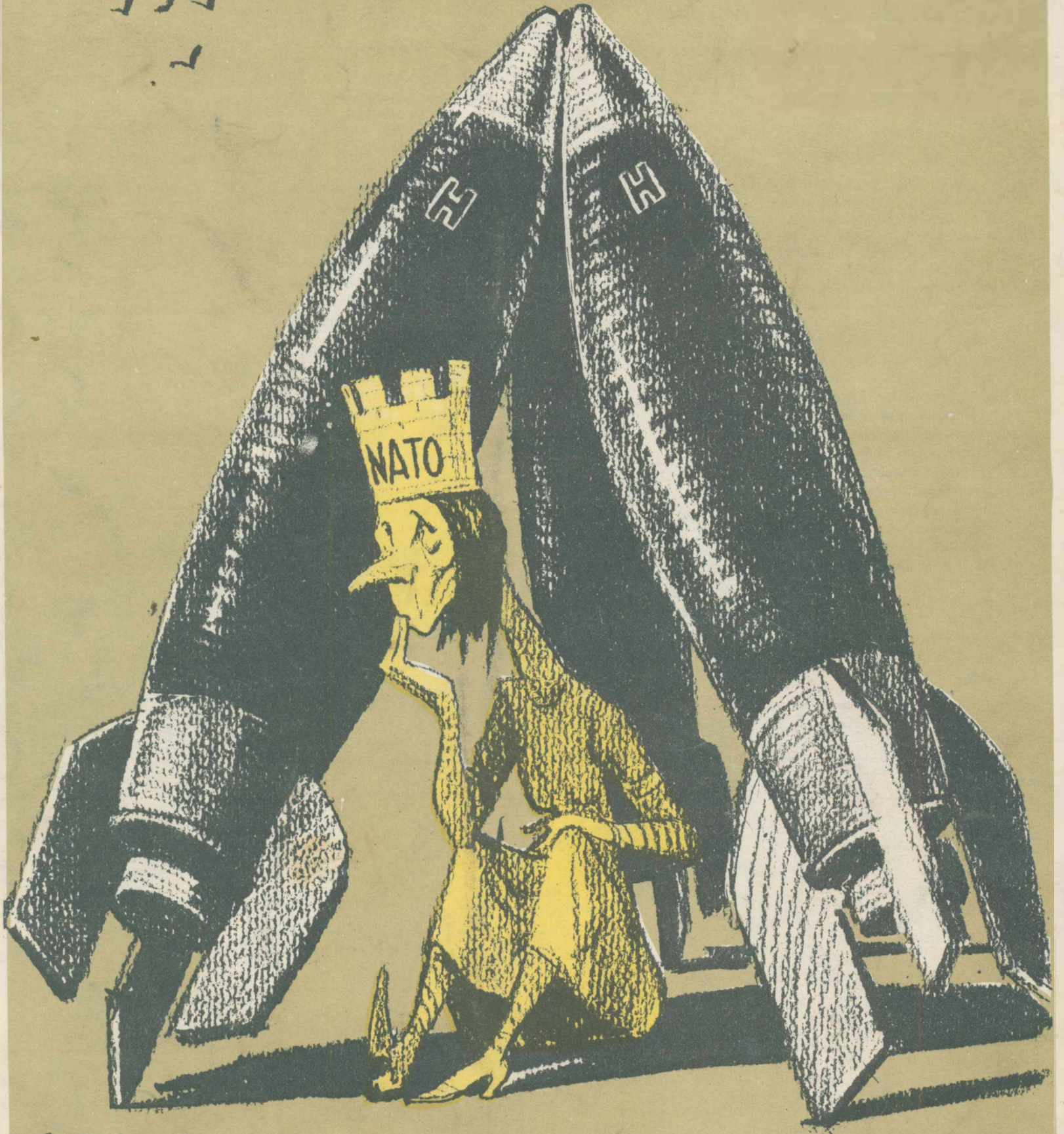
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:

Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

La conferința
N.A.T.O., delegația
S.U.A. pretextând ra-
țiuni de „securitate”
a forțat țările din
N.A.T.O. să accepte
pe teritoriile lor baze
atomice.

Eugen Taru 1957